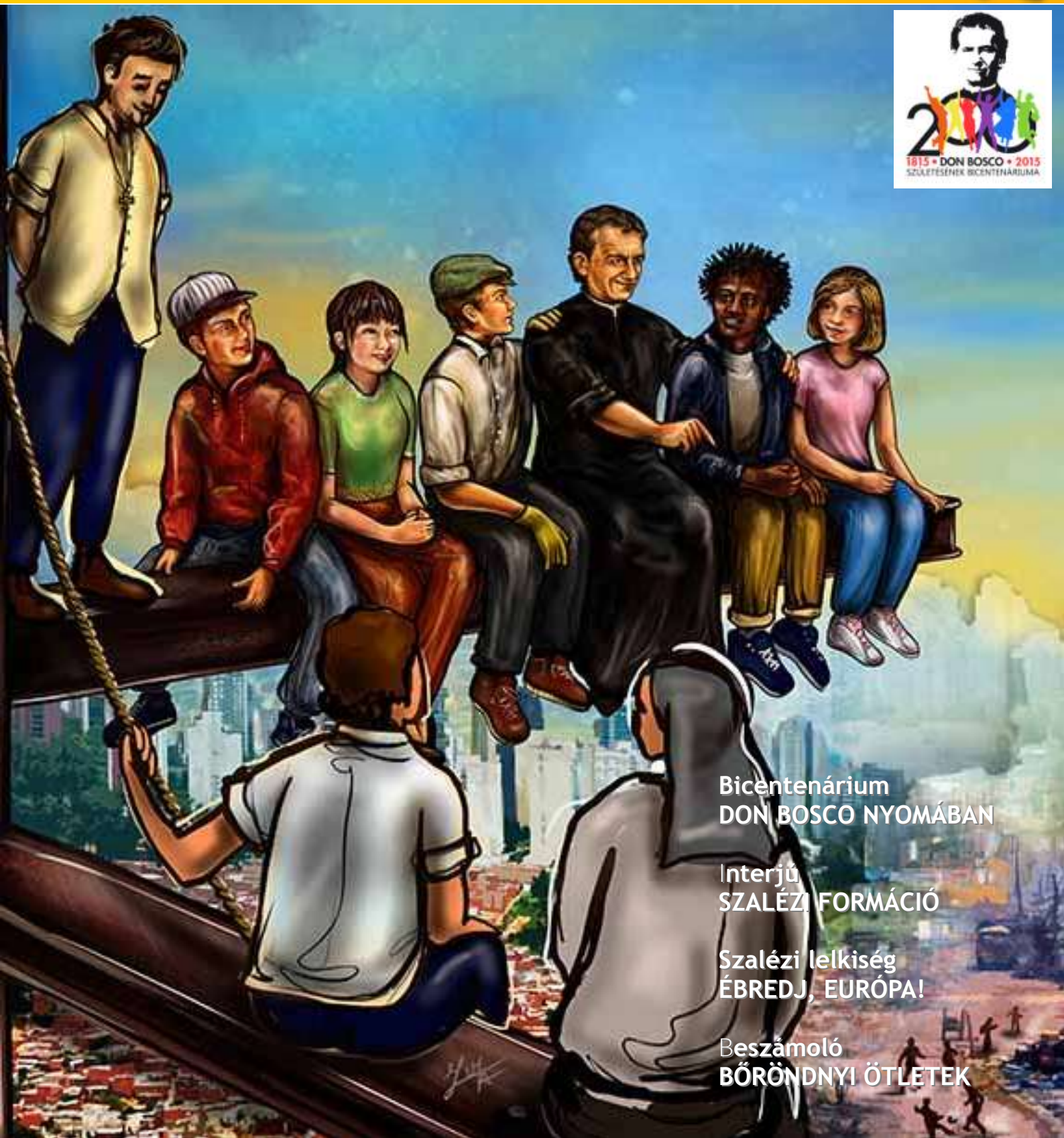

Szalézi Értesítő 2015/1

Bicentenárium
DON BOSCO NYOMÁBAN

Interjú
SZALÉZI FORMÁCIÓ

Szalézi lelkeség
ÉBREDJ, EURÓPA!

Beszámoló
BŐRÖNDNYI ÖTLETEK

A 2016 díjazottjai

Don Bosco-díj

Máthé György szolnoki plébános

Mogyoródi plébánusként letelepítette a Segítő Szűz Mária Leányait a faluban, szolnoki plébánosként pedig nagyon sokat tett a város születté, Boldog Sándor István tiszteletének terjesztéséért. Nagy érdemei vannak Boldog Sándor István első magyarországi egészalakos köztéri szobrának szolnoki felállításában és hogy a város védőszentjévé választotta vértanú születtét.

Ónodi Gábor

óbudai szalézi munkatárs

Az óbudai Segítő Szűz Mária kápolna hívői közösségében tevékeny munkát végez, nyaranta saját tanyáján táboroztatja a gyerekeket. Hat évig volt a szalézi munkatársak koordinátora, vezetésével alakult ki az egyesületi forma, ami lehetővé tette a magyarországi szalézi munkatársak hivatalos bejegyzését a rendfőnökségen.

Sándor István-díj

Koblencz Attila a szalézi intézmények pedagógiai felelőse

Az aktív pedagógusi pályát elhagyva a szalézi iskolák pedagógiai programját koordinálja, számos sikeres pályázat írója. Ő irányította a Szalézi Intézmény Fenntartó és az ehhez kapcsolódó Szalézi Pedagógiai Alapképzés megszületését.

Molnár-Gál Béla

a kazincbarcikai

Don Bosco Általános Iskola, Szakiskola, Középiskola és Kollégium igazgatóhelyettese

Sokat tesz az iskola szalézi lelkületének erősödéséért. Hitoktató, házas diakónus, neki köszönhető a balajti roma hívő közösség életben tartása.

Savio Domonkos-díj

van der Meer Dorottya óbudai szalézi animátor

Az óbudai táborok és gyermek programok szervezése mellett aktívan részt vállal a tartományi szalézi ifjúsági programok megszervezésében is. Az óbudai ifjúsági kórus vezetője.

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk Tisztelői!

Bosco Szent János születésének bicentenáriumi évében köszönthettük Őt liturgikus ünnepén. Miközben földi születésének jubileumi évét üljük, most égi születését ünnepeljük.

A két születésnap összefonódik az isteni szeretetben. A Mennyei Atya szeretete először létbe szólította, majd az élet teljességével, az Ő Országá örömeivel ajándékozta meg. Így amikor most Don Boscót ünnepeljük, akkor igazából a teremtő és megváltó isteni szeretetet igyekszünk befogadni, ezért hálát adni és részesedni belőle.

Bosco János élete és hivatása Isten ajándéka. Ez az ajándék nem csak neki és a szaléziaknak szól, hanem mindenkinek. Életútja egy hiteles út, amely az isteni szeretetből indul és abba érkezik meg.

Az idei ünnepünk vendége, Don Ivo Coelho január 30-án, a rendtársaknak tartott lelki nap után megáldotta az óbudai rendház kápolnájában elkészült új oltárképet. A kép Tremmelné Hudik Katalin alkotása. Elöl ugyan Boldog Sándor István alakját látjuk, de talán mégsem ő a kép főszereplője, viszont térben és időben ő van legközelebb hozzánk. A háromalakos festményen a legtávolabbi, halványabb arc Krisztusé. Nem mintha háttérbe szorulna. Azt fejezi ki, hogy ő áll mindenek mögött, mindenek kezdetén. Krisztus és Sándor István alakja között pedig ott találjuk Don Boscót, mint alapítónkat, atyánkat és mesterünket. Ő Krisztus szeretetét hozta el közénk. Élete az evangélium szavain, örömen alapult. Megvalósította azt a küldetést, amelyet Krisztus, a Jó Pásztor bízott rá a fiatalok között.

Sándor István előre nyújtott karja pedig meghív bennünket, hogy mi is legyünk részesei ennek a kegyelmi közösségnek. Az ünnep, a jubileum ebbe vezet be minket.

Jó szemlélni ezt a képet. Megvigasztal, meghív és megerősít. Megvigasztal, hisz kifejezi azt, hogy nem vagyunk egyedül, meghív, hogy részesei legyünk a Szalézi Családnak és megerősít, hogy a gyarlóságok és a nehézségek ellenére is vállaljuk küldetésünket az ifjúságért.

Ennek a képnek az üzenetével szeretnék köszönteni mindenkit a bicentenáriumi év ünnepén. Megragadom az alkalmat, hogy megköszönjem munkatársaim fáradtságát, küzdelmeit. Hála Istennek, sokan vannak, akik tevékeny és áldozatos részesei a szalézi küldetésnek.

Köszönöm támogatóink adományait. Tudom, sokuknak egyre nehezebb ezt megtenni. Don Bosco bátran támaszkodott új kezdeményezéseiben a jótevőire. A Szalézi Értesítő kiadását is az Önök adományai fedezik. Szeretnénk ebben az évben is ötször megjelentetni, ha ezt a támogatások lehetővé teszik. Sajnos a tavalyi év kiadásait nem fedezték az adományok. De

A Magyar Szalézi Tartomány bicentenáriumi programjai

TAVASZ-NYÁR

Boldog Sándor István
emlékhónap
a Ferencvárosban
2015. február 6–25.

Péliföldszentkereszt
Nagyböjti szalézi
lelkigyakorlatok fiatalok,
felnőttek és serdülők számára

Szombathely
Animátor találkozó
2015. április 17–19.

Péliföldszentkereszt
szalézi búcsú, májusi búcsú
És „Nyiss ránk!” fesztivál
2015. május 9–10.

A Gyermekek fénye című, Don
Bosco élete alapján készült
rockopera
színpadi bemutatója

Péliföldszentkereszt
Ministránstábor
2015. július 7–11.

Péliföldszentkereszt
Diáktábor
2015. július 19–22.

Balatonkenese
Szalézi Part Fesztivál
2015. augusztus 5–9.

bízunk benne, hogy a bicentenáriumi év lelkesedése lehetővé teszi az idei tervezett megjelenéseket.

Köszönöm a sok-sok imádságot, amivel a testvérek hivatásunkat segítik. Érezzük a mindennapokban ezt a kegyelmi erőt, közösséget.

Szívből gratulálok az idei év díjazottainak! Megtisztelő volt számomra, hogy átadhattam a tartomány elismerését, köszönetét nekik. Köszönöm munkájukat, lelkesedésüket.

Bosco Szent János születésének bicentenáriumi éve legyen számunkra a hivatás és küldetés elmélyítésének és bátor megélésének esztendeje.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma májusban jelenik meg.

Az a csodálatos emberi és hitéleti érték, amelyet „HÁLÁNAK” nevezünk

„Magatok közt zsoltárokat, szent dalokat és lelki énekeket zengjétek, énekeljétek és zengedeztetek szívetekben az Úrnak! Adjatok hálát mindenkor mindenért a mi Urunk Jézus Krisztus nevében az Istennek és Atyának!” (Ef 5,19-20). Az Isten iránt érzett hála és annak kifejezése sokféleképpen megmutatkozik, de nem csak a zsoltárokból, hanem egész életünk folyamán.

A bicentenáriumi évben minden országban széleskörű szerveződések kezdődtek, de ami ennél is fontosabb, a bicentenáriumi által elért háláadás ideje.

A Jóistentől kapott kétszáz termékeny évről érzett tiszteletünk és csodálatunk egyfajta életmódot is megkövetel, egy olyan magatartást, ami ezt táplálja: a hálát. Igen, a jubileumi év számtalan ünnepe hálát ébreszt az egész világon, amelyet, minden más erényhez hasonlóan, el kell sajátítanunk és gyakorolnunk is kell. Ez egy egész életre szóló feladat, és most engedjétek meg, hogy javasoljak három módszert, amivel ezt valóban meg is élhetjük.

A számtalan kezdeményezés és esemény forgatagában, amellyel atyánk, Don Bosco születésének bicentenáriumiát ünnepelek, időt kell szakítanunk a bensőnkre, a csendre, hogy Isten gondviselésére hagyatkozhassunk. Lelkipásztori életünk arra hív bennünket, akiket egész nap ezernyi feladat köt le, hogy vegyük komolyan ezt az időt, hogy Don Bosco lelkületével, reménykedve várhassuk Isten ígéreteit. A bicentenáriumnak elsősorban az emberek szívét kell megérintenie.

Isten erejével

Gondoljuk végig, miként járta át a lelkipásztori szeretet Don Bosco egész életét, az első lépésektől kezdve az utolsóig, öt éves korától hetvenhárom éves koráig. *Egy szalézi életében nincsenek holt időszakok.* Isten ígéretében nincsenek zárójelek, ahogy azok válaszában sem, akiket meghívott. A hálás magatartás az apostoli életben

ebből a meggyőződésből születik: Istennek dolgozunk, Isten erejével. Az evangélium logikája a hálán alapszik (Róm 9,16; 1Kor 4,7). A hivatást nem a képességeink alapján kaptuk, hanem csakis Isten ígérete alapján, ami kegyelmi ajándék. Ez az ígéret pedig sosem válik semmissé. A Szalézi Család szívében különböző korosztályú emberek élnek, akiknél könnyen észrevehetjük ennek az elkötelezett életnek a jeleit: apró figyelmességeket, a fiatalok tiszteletét, a szeretetteljes jelenlétet, melyek olyan intenzívek, mint Anna az ereje, Akit képviselnek.

Hidak építői

A hála megnyitja életünk útját az eredetiség, az új, a frissesség felé. Közelebb visz minket a fiatalokhoz, akiket szeretünk, és akik szeretnek minket. Köteléket teremt köztünk és önzetlen kapcsolatokká szilárdítja azt.

Az érdemek kultúrájában élünk, amelynek legfőbb szövetségese a narcizmus, a „kiéredemteltem magamnak” generációja, szemben az önzetlen és az őszinte, érdek nélküli kapcsolatok és barátságok kultúrájával. A Don Boscótól kapott lelkipásztori örökséget, a nevelői és karizmatikus bölcsességét nem tanulmányokban, kutatásokban, vagy terjedelmes értekezésekben írják le, hanem azok tapasztalatában, akik hosszú, minőségi

időt töltenek a fiatalok között. A hála egy igen ritka áru a kapcsolatok világában. Az előző Egyetemes Káptalan által bemutatott „Az ifjúságpasztoráció irányelvei és útmutatásai” új kiadása arra szólít fel bennünket, hogy házunk váljon családdá a fiatalok számára (V. fejezet), s lelkesítő jelenlétünkkel tegyük az önzetlenséget nevelői kapcsolatunk eszközévé.

A Szentlélek támasztotta az Egyházban a szalézi karizmát, s mi, ennek az ajándéknak az örökösai, arra hívtunk, hogy „hidak építőivé” váljunk Isten és a fiatalok között. Állandóan látogatnunk kell mindkét hídfőt: az új generáció és az Úr hídfőjét. Minden fiatal méltó Isten bizalmára, Aki szereti őket. Ezen alapul az a baráti és atyai jelenlét, amely Don Bosco módszerénél az őszinte barátságban és szeretetteljes jelenlétben nyilvánult meg.

A fiatalok számunkra az Ígéret Földje. Utunk során, a mindennapokban ők az égő csipkebokor, amelyből Isten hála hív minket. Don Bosco ajándékáért úgy adhatunk hálát legjobban, ha ünnepelek az életet és a küldetésünket, de mindez nem merülhet ki a szertartásokban, hanem ki kell terjednie a mindennapjaink teljességére is. Amikor a szív megtelik hálával, ünnepelek kell. Hálásak vagyunk a Családunk iránt a történelem során tanúsított megkülönböztetett szeretetért, s az ünneplés ennek a hálának a csúcspontja.

A hála hangját a Katolikus Egyház falain kívül is visszahangozzák, s ez mindenhol szimpátiát kelt és lehetőségeket teremt a más vallású kultúrákkal való párbeszédre. Legfőképpen annak örülünk, hogy a fiatalok lelkesedéssel fogadták Don Bosco szavait. Őket szólította meg az a nagyszerű szalézi jelmondat, amelyet most üzenek minden fiatalnak az egész világon: *„Elég nekem az, hogy fiatalok vagytok, és én máris nagyon szeretlek benneteket.”* Ezt mondta Don Bosco minden fiataljának, és ezt az ajándékot kérem én is Atyánktól, Mesterünktől és Barátunktól.

Don Bosco nyomában

Giovanni Melchiorre Bosco 1815. augusztus 16-án született az északolaszországi Piemont tartományban. Most, kétszáz évvel később az ő nyomait kutatjuk. Tudni szeretnénk, vajon él-e még, létezik-e még Don Bosco személyének emlékeiből, szelleméből valami azokon a helyeken, ahol életében megfordult.

Torino környéke dombos vidék. Északnyugat felé tekintve jó időben ellátunk egészen az Alpokig – rossz időben pedig odaképzeldük őket. Az idei tél olaszországban is esős, ködös, örül az ember, ha az előtte haladó gépkocsi lámpáit látja.

Torinóból Chieribe az út szőlődombok, nagy bevásárlóközpontok és vörös téglából épült házak mellett vezet, hiszen a környéken nincs kőbánya. Itt nincs sem márvány, sem gránit, Piemontban a templomok, paloták és házak is egyformán, vörös téglából épülnek.

Castelnuovo Torinótól 30 kilométerre keleti irányban, dimbes-dombos vidéken található. A város leghíresebb fia 300 évig Johannis Argentieri volt, aki a 16. században élt, Lyonban és Antwerpenben orvosként dolgozott, Pisában, Rómában és Nápolyban tanított, végül Torinóban gyógyított, és írásai elterjedtek egész Európában. De 1815-ben Castelnuovóban született egy fiú, akiből szent lett; és még híresebb, mint Argentieri.

A vörös tégláépületek Castelnuovóban azóta is állnak. „A parasztházak azóta sem változtak. Még mindig úgy néznek ki, mint Don Bosco idején” – mondja Giorgio Musso, Castelnuovo 54 éves polgármestere. A városka neve 1930-ig Castelnuovo d'Asti volt, majd átkeresztelték Castelnuovo Don Boscóra. A kisváros lakói nagyon büszkék a település legismertebb fiára és nagy szerencsének tekintik, hogy Don Bosco a közelben született és nevelkedett.

Alig néhány száz méterre a városházától található a Via Dante, a helység főutcája, ahol a téli hónapokban egy lelket sem lehet látni. Az állandó eső és a hideg Olasz-

országban is pont annyira kellemetlen, hogy még a kutyát sem kergetik el az ajtó elől. A város üzleteiben ebédszünet van, de a lopástól itt nem fél senki, az üzletek elé kitett árut az ebédszünet idejére sem veszik be. Több üzletben és kirakatban ott látható Don Bosco képe. Ez nem csak a turisták miatt van, annál többet jelent.

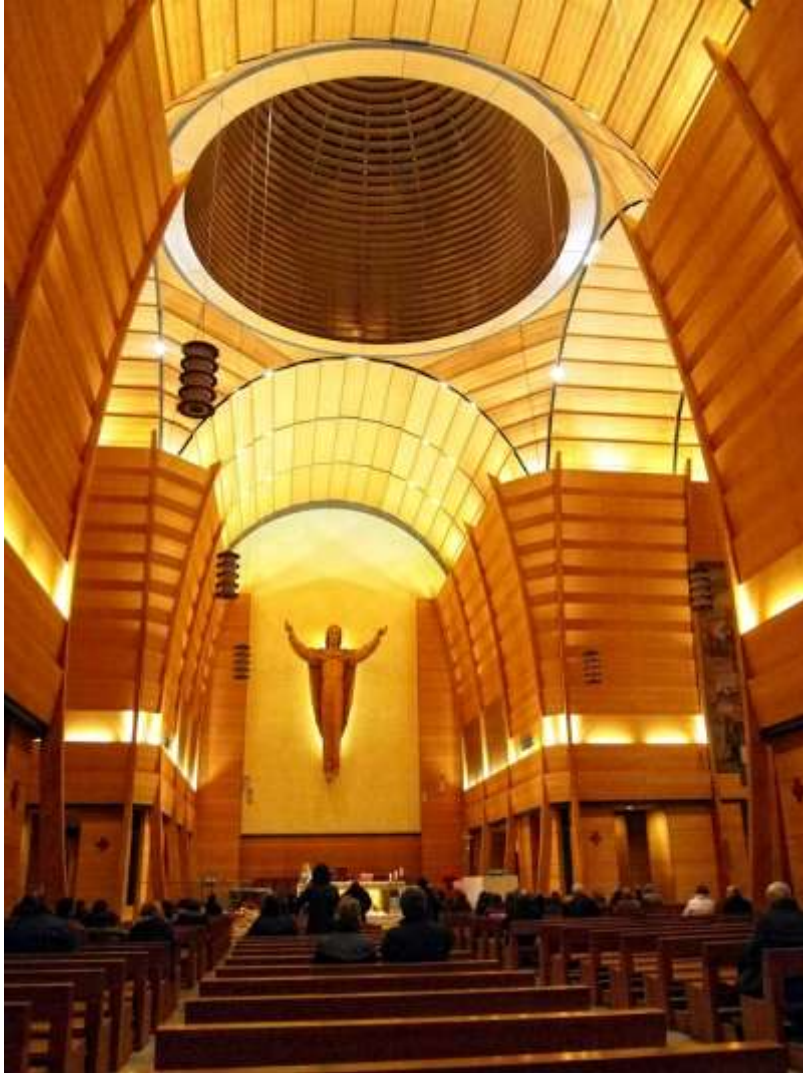
Zarándokok jönnek Castelnuovóba, hogy meglátogassák a helyet, ahol Bosco János született, ahol megtette az első lépéseit, ahol vigyázott a tehenekre, ahol az első latin szavakat tanulta...

Korábban Becchinek hívták azt a helyet, amely jelenleg Colle Don Boscóként ismert. A kis dombon állt Don Bosco szülőháza. A vidéki kúria és a környező területek a torinói Biglione nemesi család birtoka volt, itt állt valamikor a Biglione tejjgazdaság. Francesco Bosco, János apja itt bérelt földet. Amikor az első felesége halála után egyedül maradt a fiával, Antonióval, feleségül vette Margherita Occhienát, aki még két fiúval ajándékozta meg: Giuseppével és Giovannival. Giovanni (azaz János) itt jött világra 1815. augusztus 16-án.

A régi ház már nem áll, 1957-ben lebontották. Most a szülőház helyét a „Tempio” foglalja el, egy nagy, kétszintes bazilika. Ez a templom is nagyrészt vörös téglából épült, de a portál, a két torony és a kupola fehér kővel van burkolva. A külső és a belső kontrasztja aligha lehetne nagyobb. A Tempio, a Don Bosco-templom belsejében meleg van, főhajója mézszínű fából épült. Hatalmas méretei ellenére ez a templom mintha védelmet kínál a látogatókat – olyan, mint egy hajó, mint egy bárka. Egy nyolc méter magas, faragott Krisztus van felfüggesztve az oltár felett. Nehéz elhinni, hogy a hársfa szobor súlya három tonna.

Don Egidio Deiana a „Rettore”, a bazilika igazgatója mosolyogva ül kicsi, szerényen berendezett irodájában a kegytárgybolt mellett. A szobácska alig valamivel nagyobb, mint egy gyóntatószék. „Nyáron nagy mozgás van itt. Mindenhol fiatalok csoportjai jönnek-mennek, és vannak

A Tempio belső tere hajóra emlékeztet

Az ereklye a Tempio altemplomban

Mai fiúk a valdoccói oratóriumban

A házban megtekinthető Margit mama hálószobája, a nagymama szobája, itt van a konyha, ahol Margit mama főzött és egy kis múzeumot is berendeztek, ahol képsorozat látható Don Bosco életéből. A házzal szemben, csak néhány méterre van a kis Mária Keresztények Segítsége szentély, amelyet Don Bosco századik születésnapja alkalmából emeltek 1915-1918 között. Idén, Don Bosco születésének kétszázadik évfordulója alkalmából több százezer zarándokot várnak a Colle-ra. Hogy pontosan hányan fognak jönni? „*Nem tudom megmondani*” – válaszol don Egidio. A zarándoklat csúcspontja itt lesz, a Tempio altemplomban. Azon a helyen, ahol egykor Giovanni Bosco született, ma egy bensőséges hangulatú imákozóhely van kialakítva, ahol a szent egyik ereklyéje előtt róják le tiszteletüket a zarándokok.

Chieriben is sok zarándokot remélnék. Ebben a 36.000 lakosú városban járt Don Bosco iskolába, majd 1835-től papi szemináriumba. Itt alapította a „Vidámság társaságát”. A lakosok örvendeznek a bicentenáriumi ünnepegeknek. Az üzletekben 5 Euróért kis textil táskákat árulnak, amelyeken a „Don Bosco Road”-ot, azaz a Don Bosco utat hirdetik, egy útvonalat, amely követi a Szent nyomdokait.

A vidékies Castelnuovótól és Chieritől merőben eltér Torino, a nagyváros. Azok a helyek, ahol Don Bosco élt, Valdocco városrészben találhatóak, amely viszont a város Aurora kerületéhez tartozik. Olyan nagy élet zajlik errefelé napjainkban, mint Európa kevés városában. Ázsiai, afrikai és közel-keleti bevándorlók élnek és dolgoznak itt. Mindenki mozgásban van, mindenki valamivel el van foglalva, kereskedik, telefonál, pakol, takarít. Megszámlálhatatlan nyelven beszélnek, kiabálnak. A lakóházak nem fényűzőek, az életér elégé beszűkült. Az itt lakók megszokták a 19. századi, emeletes bérházakat. A lakásokban nem csak családok élnek, sokszor tíz, vagy még több fiatal férfi lakik együtt és indul reggelente munkába. „*Bevándorlók*” – mondja az itt élő spanyol szalézi atya, aki nemrég érkezett Valdoccóba. A jelenlegi helyzet nagyon hasonlít ahhoz, amilyen Don Bosco korában volt. Még mindig a vándorlásról van szó, csak akkoriban vidékről, a szegénység elől menekültek a nagyvárosba, munkát keresve itt. Ma viszont egy jobb élet reményében jönnek az egész világról.

„*Don Bosco? Ki az? Egy pap? Nem, sosem hallottam...*” – mondja egy utcai árus, aki a kinézetéből ítélve vélhetőleg Észak-Afrikából származik. Igen, hát a kereszténységnek itt nem könnyű a dolga, a Torinóba érkező menekültek zöme muzulmán, de azért vannak keresztények is Kelet- és Délkelet-Európából. Persze, nem mind tartózkodnak Európában legálisan, de ez az Aurora városnegyedben nem érdekel senkit. A bevándorlók lelkipozító központja nem olyan régen a szalézi anyaház közelében nyílt meg. A valdoccói Segítő Szűz Mária-bazilikában tartják vasárnaponként az ukrán katolikusok szentmiséjét.

A valdoccói Segítő Szűz Mária-bazilika a szaléziak anyaháza. Innen indultak útnak 1875-ben az első szalézi misszionáriusok. A templomot még maga Don Bosco építtette fel, négy év alatt. Hihetetlen, nem? Olyan, mint egy ékszerdoboz, a szaléziak kincse. Don Bosco földi maradványait is itt őrzik, egy mellékoltárban elhelyezett üvegkoporsóban. A zarándokok bemennek az oltár mögé, imádkoznak a Szenthöz, akitől csak egy üvegfal választja el őket. Mazzarello Szent Mária, a Don Bosco Nővérek alapítója földi maradványai egy másik mellékoltárnál találhatóak, akár csak Savio Szent Domonkosé, Don Bosco tizenöt éves tanítványáé.

Don Bosco ezt a templomot akkor építtette, amikor a Szalézi Szent Ferenc templom már kicsinek bizonyult. Ugyanez történt

olyan hetek, amikor szervezett programok zajlanak. Több ezer fiatal érkezik, a legtöbben Piemont, a közeli Lombardia és Emilia Romagna tartományok területéről jönnek” – mondja don Egidio, aki maga Szardíniáról származik. De számos más európai országból, Indiából és Afrikából is érkeznek ide fiatalok, hogy megismerjék a helyeket, ahol Giovanni Bosco felnőtt. Alig néhány száz méterre a Tempiótól még mindig áll a Bosco család háza, ahol apja korai halála után Bosco János szegénységben felnőtt. Itt láthatják a zarándokok és látogatók a szobát, ahol a kis János a „kilencéves kori álmod” látta, amely elkísérte őt egész életén át.

„*Nem veréssel, hanem szelídséggel és szeretettel teheted őket barátáiddá*” – mondta neki az álmában megjelenő férfi.

Valdoccói bérházak napjainkban

A házi oltár, ahol betegség idején misézett

a Pinardi-kápolna esetében. Ezek alig húsz méterre a nagy bazilika mögött találhatóak. A Pinardi-kápolnában először 1846 húsvétján mutatott be szentmisét Don Bosco a fiainak, az oratóriumba járó gyerekeknek. A szalézi világ ezen gyöngyszeme akkoriban alig volt több, mint egy fából ácsolt tető alatt levő, földbe süllyesztett, fapadlós fészec.

A közvetlen szomszédságában található a Szalézi Szent Ferenc templom, amelyet Don Bosco akkor építtetett – mindössze hat évvel később –, amikor a Pinardi-kápolna már túl kicsinek bizonyult.

Valdoccóban még mindig a gyerekek és a fiatalok vannak a középpontban. A

Valdocco—Don Bosco szobája, ahonnan távozott a z öröklétre

Don Bosco földi maradványai előtt mindig imádkoznak

bazilika és a Pinardi-kápolna tőszomszédságában egy szalézi szakiskola és egy középiskola található. A szakiskolában villanyszerelőket, grafikusokat, ácsokat és gazdálkodókat képeznek. Ugyanott fociznak és kosarznak ma is, ugyanazon az udvaron, ahol Don Bosco idejében a fiúk játszottak.

Csak néhány méterre innen, a szomszédos épület második emeletén találhatóak a „Camerette”, a szobák, ahol Don Bosco lakott. Itt volt a gazdasági iroda és a könyvtár, a mai napig itt látható Don

Bosco dolgozószobája, az íróasztala, ahol könyveit és leveleit írta. A szobákban, ahol most múzeum van, Don Bosco számos használati tárgyát őrzik. Írótollait, kelyheit, szószékét, miseruháit és egy szekrénybe süllyesztett oltárt, ahol betegesen misézett. Ez a kiállításnak csak néhány darabja, de látogatható az a helyiség is, ahonnan 1888. január 31. hajnalán Don Bosco eltávozott az öröklétre.

Forrás: Don Bosco Magazin 2015/1

Szalézi formáció

Mit jelent pontosan a szalézi formációs folyamat ?

A szalézi formációs folyamat azt jelenti: hogyan készítsük fel az embereket arra, hogy szaléziak legyenek. Ez egy képzés, mint amikor például arról beszélünk, hogyan készítsük fel az embereket, hogy orvosok, tanárok, vagy ügyvédek legyenek. Mindenhol jelen van a képzés. A szalézi formáció is egy képzési folyamat, csupán egy apró különbség van: hogy az orvosi képzés az életnek csak egy része. A szalézi képzés viszont az élet egésze. Ezért nem használjuk a „képzés” szót, hanem azt, hogy „formáció”.

Tehát a szalézi formáció egy egész életen át tart? Soha nincs vége?

Igen, bizonyos értelemben. Van egy nagyon világos alapozó folyamat, amelyet úgy hívunk, hogy kezdeti formáció, és van egy állandó formáció. Vegyük ismét az orvosokat: van 4-5 év alapképzés, de ha valaki jó orvos akar lenni, akkor folyamatosan kell olvasnia, eljárnia tudományos konferenciákra – és ez az a folyamatos képzés, ami az egész életen át jelen van. Ez természetes dolog, mindenkinek, aki valóban jó akar lenni valamilyen, folytatnia kell a képzését. Ilyen értelemben a formáció sosem tekinthető befejezettnek.

Hasonló a helyzet a szalézi munkatársak esetében is? Számukra is van formáció?

Igen, a szalézi munkatársak számára is van formáció, de talán nem fordítunk elegendő figyelmet rájuk. A Don Bosco Szaléziák számára kialakított rendszer sokkal világosabb. Többet kellene dolgoznunk, hogy kialakítsuk és rendszerbe foglaljuk a munkatársak formációját is. Ez a gond nem csak Magyarországon jelentkezik, hanem mindenhol. Meg kellene találnunk az utat, sokkal világosabbá, nyilvánvalóbbá kellene tennünk.

Lényegében nincs egy kidolgozott anyag. Bár a delegátusoknak rendelkezésre állnak anyagok, amelyekből kialakíthatnak egy bizonyos formációs folyamatot, de még ez sem teljesen világos. Én is voltam

egyszer delegátus (a szalézi munkatársak felelőse), és én sem tudtam, mit tegyek. Megszerveztük a munkatársi találkozót, és mindig felolvastunk egy fejezetet Don Bosco életéből, amit Teresio Bosco írt. Ez jó volt, de más dolgok már egy kissé nehezebben mentek. Úgy gondolom, hogy a szalézi munkatársnak a keresztény formációt kell elvégeznie, keresztény alapképzést és utána pedig a hivatásához kapcsolódó képzést is.

Melyek a szalézi formáció legfontosabb szempontjai?

Többé-kevésbé négy alapvető szempontról beszélhetünk: spirituális, emberi, testvéri és apostoli. Bizonyos értelemben a spirituális szempont lefed mindent, de lássuk csak: lelki, emberi formáció, a szív formálódása, az életvitel kialakítása, majd a testvéri élet és végül az intellektuális és pasztorális formáció. Az első tehát a spirituális formáció. Az emberi és testvéri ugyanaz, intellektuális és pasztorális. A négy közül az intellektuális többé-kevésbé világos. A pasztorális szemponttal kapcsolatban vannak tapasztalataink, de többet kellene reflektálnunk rá. Az emberi eddig még nem annyira rendszeres (szisztematikus). A spirituális is jelen van, de ez sem eléggé rendszeres. Ebben az évben az elsőre és a másodikra szeretnénk összpontosítani, a spirituális és az emberi formációra, mert nem tudunk egyszerre több figyelmet fordítani mind a négyre.

Megváltozott a formáció Don Bosco ideje óta?

Igen is meg nem is. Az alapok azonosak, hogy Isten hívott meg bennünket, ez azonos. A kontextus változott meg. Mit értek ez alatt? Don Bosco idejében minden munka az adott kereteken belül folyt.

Volt oratórium és volt iskola. Az iskolában lehetett szakmát tanulni, műszaki ismereteket

és tudományos ismereteket elsajátítani. Ezek voltak a művek típusai mindig, mindenhol. Most pedig annyira sokféle művünk van!...

Másodsor: nem tudunk az ellenőrzésünk alatt tartani egyszerre minden fiatalat az udvaron, az iskolában, az internátusban. Nagyon sok közvetítő elem van ma jelen az oktatásban: a média, a társadalom, a kormány, a szülők... meg sok minden más... és a szaléziak. Mi csak egy vagyunk a sok közül. Don Bosco idejében is megvolt ez, de ő jobban az ellenőrzése alatt tudta tartani az egész környezetét. Mi nem tudjuk teljesen az ellenőrzésünk alatt tartani. Azt hiszem, ez egy nagy különbség. Hogy tudunk olyan szaléziákat formálni, akik ebben az újfajta világban élnek?

Abban az időben a szerzetesi élet is egy kicsit könnyebb volt – minden nap ugyanabban az időben kellett fölkeni, elvégezni az adott gyakorlatokat –, egy kicsit átláthatóbb volt. Most valakinek talán több kihívással kell szembenéznie, az internet pedig behozza a szobába a kihívást. Tehát: a kontextus megváltozott, a kihívások megváltoztak, talán a családok is egy kissé törékenyebbé váltak. Nem hiszen, hogy nagyon sokban különbözik, de talán valamennyire igen. Talán nem mindig tudjuk garantálni, hogy a családban van apa, van anya és a gyerekek, mert olyan sokféle helyzet alakulhat ki. Ezek az új kihívások. Talán a mai fiatalok több ingernek vannak kitéve, tehát a formációnak szem előtt kell tartania mindezeket a tapasztalásokat, amelyek a fiatalokat érik – az érzékenység oldaláról, a családi oldalról, a szexuális oldalról... annyi dolog van.

Mit tapasztalt Magyarországon?

Én már kétszer voltam korábban Magyarországon, tíz éve és nyolc éve, és nagyon jó tapasztalataim vannak. Több ismerősöm van, akikkel ugyan nem tartom állandóan a kapcsolatot, de ismerjük egymást. Ismerem Claudiust, Lyttont, néhány vietnami rendtársat, Gézát... Havasi atya mindig nagyon vendégszerető volt, és most, amikor Béla atya megkérdezett, hogy eljönnék-e, azonnal igent mondtam, mert szeretem Magyarországot és mindig jó találkozni a régi barátokkal. A rendfőnökségen megismerkedtem Csány Marcival és összebarátkoztunk, tehát ez is nagyon jó tapasztalat számomra. Mindig jó emlékeim voltak Magyarországgal kapcsolatban, annak ellenére, hogy egy szót sem tudok magyarul. A mai találkozásunk a rendtársakkal is nagyon tetszett. Mindenki nyitott volt, a megosztás remek pillanatai voltak. Boldog vagyok! Tegnap is na-

gyon jól éreztem magam Nyergesújfalun. Tetszett nekem, hogy láttam a fiatalok igyekezetét, ahogy összeállítottak egy műsort Don Bosco tiszteletére. És ott voltak a roma fiatalok is Kazincbarcikáról, ahogy énekeltek és zenéltek, tele voltak önbizalommal, ez is nagyon tetszett nekem. Örülök, hogy találkoztam velük tegnap. Beszéltünk róla, hogy a roma fiatalok szegények, a nyergesújfalui gyerekek pedig nem, de úgy gondolom, hogy nekik is szükségük van a szaléziakra, mert ők is keresik az élet értelmét, talán a saját családjukat... Olyan sokféle szegénység létezik. A pápa 'egzisztenciális szegénységről' beszél nekünk, de vannak a szegénységnek más formái is.

Valaki megkérdezte tőlem, hogy a szegénység melyik formájáért kell hogy dolgozzunk. Azt hiszem, hogy ha elme-gyünk egy helyre, először azokat az embereket látjuk, akik gazdaságilag szegények, de annyi másféle típusú szegénység létezik. Ott van például a szív szegénysége, és ha Európában erről nem veszünk tudomást és nem viselünk gondot, akkor veszíteni fogunk. Ezért kell erre a munkára nagyon jól felkészülni. A szaléziának még több formációra kell felkészülniük, még több olvasmányra, még több tapasztalatra. Nagyon jó, hogy a fiatal szaléziak Olaszországba mehetnek tanulni, mert az olaszoknak sokkal

több tapasztalatuk van és sokkal több írott anyaguk. Olaszul tudni nagyon hasznos. Persze, találhatunk sok anyagot angolul is, de a szalézi rend olasz rend. Sok anyag csak olaszul létezik. Igaz, hogy a google-ban le lehet fordítani, de az nem ugyanaz.

És végül, kérem, mondjon valami a saját hivatásáról!

Egy szalézi plébánián nőttem fel Bombaiban, ahol volt egy nagyon jó fiatal atya, aki remekül foglalkozott a ministránsokkal. Ha most visszagondolok erre, akkor látom, hogy formációt adott nekünk. Volt egy kis szekrényünk, amelyben volt egy könyvespolcunk három sor könyvvel, és mi, kisfiúk el kellett, hogy olvassunk egy-egy könyvet és össze kellett foglalnunk a tartalmát a többieknek. Így formált bennünket. Vítt bennünket piknikezni, kirándulni, ki a szabadba, sok kedves emlékem van ebből az időből. Így fedeztem fel a szalézi hivatásomat. Persze, nem volt mindig teljesen világos, de végül lassan kialakult... A családom szép család volt, ahol a hit nagyon erősen jelen volt. Hárman vagyunk testvérek, én vagyok a legidősebb, és biztos vagyok benne, hogy a szüleim számára nagy áldozatot jelentett az, hogy én szerzetes lettem, de ők meghozták ezt az áldozatot és sosem próbáltak lebeszélni róla.

Szalézi lelkeség
Ángel Fernández Artime

Ébredj, Európa!

Az úgynevezett „Európa Terv” nem egy papíron és nem is az Egyetemes Tanács asztalán születik meg, hanem a szívünkben. Méginkább vágyunk kell arra, hogy „legyünk” és ne csak „tegyünk”; hogy egység szülessen a különbözőség szépségében; hogy a népek családjaként megerősítsük kötelékeinket.

„Vigyázzatok, legyetek éberek” – ismétli az evangélium. Az evangélisták így emelik ki Jézus oly sokféleképpen kifejezett sürgetését. Tehát az a feladat, hogy vigyáznunk kell, és **ébernek kell lennünk, nehogy elaludjunk**. Vagyis maradjunk „ébern”. Az elalvás nem más, mint mikor becsukjuk a szemünket, nem figyelünk többé a külvilágra és másokra, eloltjuk az ítélőképességünk fényét és elveszítjük energiánk intenzitását. Mozdulatlanok maradunk, és többé nem halljuk és nem látjuk a valóságot... Aki egyre csak az örökségére gondol, és elalszik a kapott kincsek fölött, annak a veszélynek teszi ki magát, hogy egy múzeum, vagyis a múlt részévé válik, és ezt észre sem veszi.

Kedveseim, a gazdag Európa – nem is elsősorban gazdaságilag, hanem kulturális, történelmi és társadalmi szempontból gazdag – ennek a kockázatnak van most kitéve.

Ferenc pápa volt olyan bátor, hogy „megöregedett nagymamának” nevezte az európai követek jelenlétében. *Vigyázzunk és legyünk éberek*, hogy a történelmi és karizmatikus európai kincseink erős és létteli gyökerekké váljanak, és ne a koporsónk deszkáivá.

A „legyetek éberek” felszólításról eszembe jutott valami más is, s ez egy édesanya képe, aki virraszt, nem hagyja magára beteg gyermekét, és derűvel, bizalommal várja, hogy meggyógyuljon. Tehát az éberség azt is jelenti, hogy kinyitjuk a szívünket mások előtt, legfőképpen a „mi gyermekeink” előtt, akiknek a sötétségben és a nehéz pillanatokban szükségük van *egy barátira, aki gondoskodik róluk*, ahogy Don Bosco is mondta az Oratóriumi emlékiratokban a bebörtönzött fiatalokkal kapcsolatban.

Fiataljaink (azért mondom, hogy a „mieink”, mert a szívünkben hordozzuk őket, nem pedig azért, mert állandóan velük vagyunk), ahogy népeink és rendtársaink is, sokszor fordulnak az ég felé Izajás próféta szavaival: „Te vagy, Uram, a mi

atyánk, / Megváltónk a te neved öröktől fogva. / Miért hagyod, Uram, hogy letévedjünk útjaidról? / Miért keményíted meg szívünket, hogy ne féljünk téged? / Fordulj vissza szolgálád miatt, örökséged törzsei miatt! / Bárcsak szétszakítanád az egeket, és leszállnál!”

Csodálatos ima ez, a megtört szívekből szól. Mi azonban a már elért kairós tanúi vagyunk! S nem csak a szétszakított egek tanúi vagyunk, hanem a *meghasadt földé is*, mert *Isten Fia eljött a földre, hogy megkeresse Ádámot, s minthogy a földön nem találta, elment érte egészen Hadészig!* – ahogy azt Damaszkuszi János bizánci liturgiájának egy gyönyörű húsvéti imája is mondja.

Kedves testvéreim, szembe kell néznünk azon idők nagy kihívásaival, amelyeket élünk, s amelyek nem olyanok, mint voltak, vagy amelyet elképzelnénk. Legyünk tanúi az örömnél és a reménynek; egy derűlátó humanizmusnak; az emberi szépségnek és méltóságnak, amely csak akkor valódi, ha nyitott a transzcendensre. Legyünk az egység szépségének és erejének tanúi, ami sosem volt a sajátosságok és a különbözőségek ellentéte, hanem az eltérések kereszteződése. Ez a harmonikus találkozás teszi ragyogóvá és ad értelmet az egységnek.

Ezekben a napokban a legfőbb témánk az európai szubkontinensen való jelenlétünk identitása. A mai Európa olyan, mint a népek egy családja, amely még nem talált rá a saját identitására, mert az utóbbi évtizedekben megfeledezett humanisztikus és keresztény gyökereiről, s azokról is, amelyek a különböző ősi népcsoportok találkozásából, vagy az évezredek óta köztünk lévő kulturális és vallási gyökerekből származnak.

A család értékes képe, amelyet Ferenc pápa is megfogalmazott Strasbourghban, olyan számunkra, mint egy ékszer, mert a család ikonja mélyen gyökerezik szalézi identitásunkban. Sok életet adhatunk ennek a kontinensnek, amely kontinensként

nem idősebb a többinél, de az énközpontú mentalitása révén mégiscsak azzá lett.

Egy új élet előmozdító vagyunk, amely megfiatalíthatja a közösségeket és a jelenléteket, és segíthet felébreszteni a sajátos európai humanizmust, a művészetet és a tudományt, az azokról való gondoskodást, akikről megfélemedeztek, akik veszélyben vannak és akiket kirekesztettek. A mi felelősségünk, hogy buzdítsuk és jól vezessük jelenléteinket Európában, hogy nyitott házakká váljanak minden ember számára, ahol érezhető a remény, az emlékezés, az egyszerűség, a családiasság, a kulturális sokszínűség, a generációs és etnikai összefogás, a különbözőségek tisztelete és az egység építése.

Európa arra hívatott, hogy megnyíljon a világ minden népe előtt, de úgy, hogy megőrizi saját emberi és kulturális gazdagságát, és befogadja más kultúrák és népek kincseit is. Nekünk, szaléziaknak nagyon komoly részünk van ebben a

feladatban, de nem tudunk szembenézni ezekkel a kihívásokkal, ha előtte nem *ébredtetjük fel* a szívünket, ha nem *figyelünk* éberén és gyöngédséggel az európai valóságra és elsősorban az új generációkra.

Kedveseim, az úgynevezett „Európa Terv” nem egy papíron és nem is az Egyetemes Tanács asztalán születik meg, hanem a szívünkben. Még inkább vágyunk kell arra, hogy **„legyünk” és ne csak „tegyünk”**; hogy **egység szülessen a különbözőség szépségében**; hogy **a népek családjaként megerősítsük kötelekeinket**. Csak így élhetjük meg igazán *„Krisztus tanúságát, amely olyan erősen él közöttünk, hogy más karizmára már nincs is szükségünk.”* Csakis Vele, Őbenne és Szűz Mária anyai segítségével *„várhatjuk Jézus Urunk kinyilatkoztatását”* a soknemzetiségű, többvallású és multikulturális európai néppel és a világ minden népével együtt.

Bollettino Salesiano 2015/2

† Verbényi István
(1938-2015)

Dr. Verbényi István 1938. május 16-án született Budapesten, Székesfehérváron szentelték pappá 1961. június 21-én, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye szolgálatába 1993-ban került. 1977-ben nevezték ki püspöki tanácsos-sá, 1985–2007 között az OLT tagja volt, 1992-től kezdve a Budapesti Kántorképző tanfolyam igazgatója, 1994-ben lett protonotárius, kanonok. Az egyházzenei bizottságot 1995 óta vezeti. 1997 óta szalézi munkatárs. A Magyar Liturgikus és Egyházzenei Intézetnek 2002 óta, közel tíz éven át volt igazgatója. A lelkipásztori szolgálat mellett a papi élet tág mezejét járta be. A rendszerváltozás lehetőségeit kihasználva megalapította a Don Bosco Katolikus Általános Iskolát. Több, különböző szintű kitüntetést kapott.: 2011-ben a Pro Ecclesia Hungariae díjat, a Szalézi Tartománytól 2013-ban a Don Bosco díjat, Újbuda díszpolgárává választották, és elsőként lett az Albert herceg díj tulajdonosa is. Hosszú betegség után 2014. december 22-én költözött az örökkévalóságba. 2015. január 16-án vettünk tőle örök búcsút a Farkasréti temetőben.

Isten Veled, István atya!

Gyászol az albertfalvai munkatársi csoport: 2014. december 22-én Verbényi István atya szalézi munkatárs az örökkévalóságba költözött. Temetése vigiliáján az albertfalvai plébánia hívei imavirrasztással búcsúztak Tőle. A szalézi munkatársak így emlékeztek rá: A szalézi munkatársak imája így kezdődik: „Urunk Jézus Krisztus! Te szeretetből hívtál meg minket egyházadba...” - ezt ma így szeretnénk módosítani: *„Urunk Jézus Krisztus! Te István atya által hívtál meg minket házaadba, és vezetél el szolgálodnak Bosco Szent János családjába.”* Meghívott, az otthonában kezdtük el az ismerkedést a szalézi „nagy családdal”, és mindig úgy éreztük, hogy az albertfalvai plébánia a mi szalézi kötődésünk, az iskola, a gyerekek, a hivatásunk. Meghívott, gondunkat viselte, figyelt ránk, számon kért minket, és bőkezűen gondoskodott rólunk. Bölcsen vigasztalt, ha valami nem sikerült, és nagyon boldog, büszke volt, ha a gyerekek érdekében sikerült tennünk, elérnünk valamit. Boldogan hallgatta beszámolóinkat az iskola sikerét öregbítő eredményekről, illetve az egyszerű hétköznapi „Don Boscó-s” élményeiről. Az első oratóriumok, az adventi programok, a jótékonybál, a Bosco napi versenyek, a kereszttúti kirándulások, a Vidámság napja, a nyári csillagtáborok ma már hagyományok. Felejthetetlen élmény a vidámságnapi déli Úrangyala ima! Tizenhét éven keresztül mindig ő tartotta és boldog örömmel mérlekedte, hogy az iskolaudvar egyre szűkebb, a sok, egymás kezét fogó gyermek, felnőtt

számára. Érzékenysége révén gyorsan felismerte a problémákat és igyekezett azokra igazi válaszokat találni. Sok helyen leírta, hogy különösen vonzódott Don Boscóhoz, hitt az általa megvalósított megelőző pedagógia eredményességében. Hogy minél több ismeretet szerezzon nemcsak a megvásárolható irodalmakat olvasta, hanem velünk együtt készült fel a szalézi munkatársi ígérettelre, majd azt, évek múltán velünk együtt erősítette meg. Don Bosco-díjat kapott az Albertfalvai Don Bosco iskola tanáraitól, életművéért pedig 2013-ban átvehette a tartományi Don Bosco-díjat a szalézi tartományfőnöktől, kedves munkatársától, Béla atyától. Összejöveleinkben, amikor csak tehetett aktívan részt vett, gondolataival, ismereteivel minket gyarapítva. Arra is ügyelt, hogy ne vegye át a vezetést, mindig csak egy munkatárs volt közülünk. Hosszan elhúzódó betegsége alatt többször tartottuk nála munkatársi találkozóinkat. Halála előtt másfél héttel ismét Nála gyűltünk össze. Betegsége, gyengesége ellenére is adott: még utoljára megadta nekünk a közös szentmise élményét. Hálát adunk Horváth Zsuzsa szalézi munkatársunk áldozatos munkájáért, aki hosszú évtizedeken keresztül segítségére volt István atyának papi-, plébánosi munkájában, majd mellette állt gyengülő egészsége idején az utolsó pillanatig. Tette ezt saját egészségét nem kímélve, áldja meg érte a Jóisten!

Kedves István atya! Mint Don Bosco méltó munkatársa, mindig csak adtál, mindig örömmel, jószággal, biztatással, igazi hittel szeretted minket. Ezt az igazi szeretetet tanultuk Tőled, és ez most kötelez! Érted, Veled mondjuk el a szalézi munkatársak imáját...

*Benczurné Quirico Monika
és a szalézi munkatársak
albertfalvai csoportja*

**„Vállaljuk az egyszerű dolgokat,
de végezzük kitartással!**

(Don Bosco)

Kedves Fiatalok!

A 2015-ös év szlogenje: „*Úgy, mint Don Bosco: a fiatalokkal, a fiatalokért.*” Örömteli pillanatok ezek, mert a rendfőnök atya ebben a jubileumi évben ismét a fiatalokra – rátok – teszi a hangsúlyt. Nem elég örülni ennek, hogy újra és újra van lehetőségek élharcosokká válni, hanem ez komoly kihívást is jelent. Feladatunk van... Don Boscóvá válni, akinek a példaképe Jézus, a Jó Pásztor.

Valóban ki is a példaképed? Milyen értékek szerint éled az életed? Don Bosco alapvető hite, hogy egy Gondviselő Atya vigyáz rá, ez adott neki erőt és bátorságot ahhoz, hogy észre vegye a szegény fiatalokat, akik a társadalom peremén éltek, és próbáljon ki olyan módszereket, amelyekkel megmenthette őket. Nem „lelki” vagy „szellemi” szegény fiatalokról beszélek, hanem valóban szegény fiatalokról, akik vagy az anyagi helyzetük miatt vagy egy társadalmi előítélet miatt a peremre szorultak.

Kedves fiatalok! Ha a szívetekben meghalljátok Isten szavát, akkor ne féljétek hittel és szeretettel válaszolni! Don Bosco kétszázadik születésnapjára készítsünk egy lelki csokrot, ami kifejezi hűségünket Jézus Krisztus és Don Bosco iránt!

P. Misquitta Claudius SDB

„Egy „bosco”, egy Bosco tartja őket egybe...”

Körülbelül másfél éve fedeztem fel először, amikor Don Bosco ereklyéje Magyarországon járt, talán az egyik Don Boscó-s zászlón, hogy milyen szép ez a kifejezés, hogy „Don Bosco”, és nem is csak a hangzásában, hanem ahogy le van írva. Olyan, mint egy gyönyörű rajz: *Don Bosco*. Persze, ez nekünk, vagyis azoknak jelent sokat, akik ismerjük őt és a személyiségét, tudjuk, hogy mekkora szeretettel fordult a fiatalok felé. Tudjuk, hogy mekkora szeretettel van most is a fiatalok iránt, felénk, tudjuk, mert ismerjük őt személyesen, a barátai vagyunk.

Don Bosco számára fontos volt, hogy név szerint ismerje a fiatalokat, de ez viszont is igaz. Ha igazán szeretjük Don Boscót, sokszor nevéen szólítjuk őt, beszélgetünk vele, meg akarjuk ismerni a nevét, és azáltal őt, magát.

Tudjátok, hogy mit jelent az az olasz szó, hogy „bosco”? Azt jelenti: erdő. Épp a napokban jutott eszembe ezzel kapcsolatban egy érdekes hasonlat: a Szalézi Család olyan, mint egy nagy erdő. Tele van különböző fajtájú és méretű fákkal. Vannak a nagy, terebélyes fák, akik kitűnnek a többiek közül. Ezek a szalézi szentek, akikre felnézünk, akikre büszkék vagyunk, és akiket követni akarunk. De vannak facsemeték is, akik mi vagyunk. Igyekszünk minél magasabbra nőni, minél nagyobbakra a szentségben, követve a nagy fák útját. De persze, ez a növekedés nem feltűnő, fokozatos és nehézséggel jár, mint ahogy a fa is lassan, észrevétlenül, de megállás nélkül növekszik. Aztán ebben az erdőben minden fa más fajtájú, azaz mindenkinek

megvan a maga helye és feladata a mi családjunkban is. Viszont ez a sok különböző fa akkor lesz csak egy erdő, ha együtt van, közel egymáshoz, és egy erdő, egy „bosco”, egy Bosco tartja őket egybe. És ami még ennél is fontosabb, hogy ugyanaz a talaj táplálja az egész erdőt: a teremtő Jóisten tápláló és növelő Szeretete.

Kedves magyar fiatalok! Sokat gondolok rátok és imádkozom értetek. Kérem, hogy ti is imádkozzatok értem, hogy így együtt közeledjünk a legnagyobb Boldogság felé!

Tóth Péter, szalézi novícius

**Hol találkozok az életemben
a mindennapi hivatásom és a „szaléziság”?**

A hivatás pontos megfogalmazása leegyszerűsödött arra, hogy csak foglalkozásokon keresztül tudjuk meghatározni, mint például: pap, mentős, tűzoltó vagy ügyvéd. Mivel ilyen könnyű helyzetbe kerültünk, meg sem fordul a fejünkben, mit is takar a hivatás szó valójában. Pedig nagyon egyszerű: saját energiánkat, pénzünket és időnket mások szolgálatába állítani, mindenféle ellenszolgáltatás nélkül.

Don Bosco egész élete a példa arra, miként élte meg papként a hivatását és a fiatalok számára milyen „apa képet” (szülői hivatás) mutatott azáltal, hogy két egyszerű dolgot tanított nekik: miként legyenek jó kereszténynek és becsületes állampolgárságok. Akik ismerik életének történetét, azok pontosan tudják, hogy az összekoldult pénzt és az egészségét nem kímélve ajánlotta fel életét az elesett fiatalok megsegítéséért. Mai világban az animátoraink és önkénteseink a szalézi szerzetesekkel közösen munkálkodnak ugyanezen.

Ezt a mintát követve próbálom én is az életembe beépíteni Don Bosco tanításait, ami nem mindig sikerül. A szalézikkal nap mint nap együtt dolgozom, és mégis néha nehezemre esik a hétköznapi áldozatosságukat elsajátítanom. Pedig Jézus és Don Bosco tanítását követve csak annyi dolgom lenne, hogy a jótethoz legyen egy kis bátorságom és vállaljak egy kis önmegtartóztatást is.

Czuczor András, Óbuda

Amikor mindnyájan feldobjuk a tappancsunkat, s az örök élet kapujában szépen következnek az előre megadott kérdések (ti. amikor én szomjas voltam... stb), akkor elképzelem, ahogy vakarom a fejem búbját, hogy: „*Uram, akkor Te most Ádámot, a családba hívtat, a pedagógust, vagy a szalézi munkatársat kérdezted? Egyértelműsíts...*”

Felelős vagyok a szaléziságom megéléséért a gyerekekkel való viszonyomban. Lát-e engem (nyitott) Biblia fölött elmélkedni, őszintén bocsánatot kérni, nyitott szívvel csak vele lenni? A frissen bekerült kollégát vagy a segítséget kérő munkatársat Don Boscó-i atyai jósággal kísérem-e? Ezek egymástól nem különálló színterek és szerepek, hanem az életem, amelyben mindenhol ott futok én, a saját személyiséggemmel, melyet Don Bosco olyan végtelen módon tisztelt. Micsoda kísértésnek állhatt ellent, amikor (szinte) semmit nem rögzített nevelési módszeréről, s (meggyőződéseim szerint kinjában) felkiáltott, hogy: „*Mit írjak, gyertek, nézzétek meg és csináljátok utánam!*” A kísértés, hogy enged a hiúságnak, s kőbe vési a kéréseit, azt eredményezte volna, hogy ma egyikünk sem bírna megfelelni a XIX. századnak, Torinónak, s az elvárásait rögzítő nevelőzseninek. Don Bosco ezzel a gesztusával még arra is buzdít, hogy szeressünk a saját magunk módján (s ezt a módot találjuk is meg). Szeretettel biztat, hogy jöjjünk be a pálya szélére és vegyünk részt a gyerekek életében, hogy ne csak szórakoztassunk, hanem igazán neveljünk, s hogy vállaljuk derűsen a munkát, amit ránk bízott. Ezek sajátosan Don Boscó-i kérések, nem

csak „ebben vagy abban a hivatásban”, hanem abban az egyben, a Krisztushoz menetelőben :)

Sok sikert kívánok nagy szeretettel!

Németh Ádám, szalézi munkatárs, Székesfehérvár

Azt gondolom, a hivatásomat a Gondviselés által részben a szaléziaknak köszönhetem. A szalézi lelkiségen és az embereken keresztül nagyon sok mindent kaptam, ami végül segített felismerni a hivatásomat és elindított azon az úton amin most járok.

Abban mindig biztos voltam, hogy emberekkel szeretnék foglalkozni, segíteni nekik a mindennapjaikban. Egyedül azt nem tudtam, merre induljak, merre lesz az, amiben a leginkább megtalálhatom magam. Hosszas keresgélés után a szociálpedagógia mellett döntöttem, és nem bántam meg.

Minél többet tanulok és tapasztalok, annál inkább azt érzem, megtaláltam amit kerestem. A szociálpedagógia elsősorban a gyerekekkel, fiatalokkal és családjaikkal foglalkozik. Fő célja, hogy életükben, mindennapjaikban minőségi változás álljon be.

Sajnos nem csak a rászoruló, vagy a kisebbségekhez tartozó emberek tartoznak a klienskörbe. (Bár kétségtelenül ez az egyik fő profil.) Sokszor azoknak van legjobban szükségük a segítségre, akiről nem is gondolnánk.

Most, néhány évvel azután, hogy először hallottam Don Boscoról és a szaléziakról, azt mondhatom, hogy a „szaléziságom” és a hivatásom egész egyszerűen kiegészítik egymást, így kerek az egész.

Pocsai Betti, Óbuda

Animátor talpalávaló

van der Meer Dorkától

Honnan jön az erő?

Másfél évvel ezelőtt Pécsen képviseltük a szaléziakat a HungaRión. A délutáni programok alatt mindenki megnyitotta a saját standját, várta az érdeklődőket, a kérdéseket. Mi is órákat töltöttünk ott a szalézi sátornál, beszélgettünk, táncoltunk. Sokan érdeklődtek, kik vagyunk, mit csinálunk. Azon vettem magam észre, hogy nem tudok nem mosolyogva beszélni Don Boscoról, az ő nagy álmáról és a szalézi animátorságról. Egyszerűen nem ment. Körbenéztem, és azt láttam, hogy ezzel nem vagyok egyedül. Széles vigyor ült valamennyiünk arcán.

Kérdezhetjük: mi volt ez? Mi ez a megfoghatatlan dolog, ami bennünk van? A lelkesedés, ami akár egy életen át is bennünk marad, végig hajt az úton? Vajon a hétköznapiakban is ilyen egyszerű ezt a lelkületet megélni? Képesek vagyunk folyton mosolyogni, nem elkeseredni, ott lenni akár élesben, akár háttérben?

A kezdeti lelkesedés, a közösséghez való tartozás, a gyerekekkel való foglalkozás mind fontos motivációi a hivatásunknak. Igen, animátornak lenni egy hivatás, egy valahova tartozás, egy lépcsőfok a munkatársaság, a szerzetesség felé. Egy formája a szalézi életnek, ami által eljutunk a gyerekekhez, a fiatalokhoz. Egy komoly döntés. Döntés a lelkiség, a közösség, a fiatalok mellett, amit nem másnak, mint Krisztusnak ígérünk meg. És ahogy az lenni szokott, a döntések felelősséggel járnak. Időt, tenni vágyást, épülést kíván a közösségért és a fiatalokért egyaránt. Nem könnyű út, hiszen számtalan hétköznapi dolog mellett kell helytállni. Nem véletlen, hogy két évig készülünk az ígérettételre és utána sem szabad hátradőlnünk, folyamatosan edzésben kell tartanunk magunkat. És még így sem egyszerűen lelkesnek maradni.

Hányszor érezzük azt, hogy nem megy, hogy már nincs rá ener-

gia, inkább otthon maradnánk, nem tesszük oda magunkat százszázalékosan, mert az iskola, a család vagy önmagunk megakadályoz bennünket ebben? Emberekhez ragaszkodunk, akkor megyünk, ha a legjobb barátunk, barátnőnk is ott van, vagy ha az oratóriumvezető szimpatikus, ha sok a pörgés. Ha nincs számunkra külön szervezett program (szabadidős, animest, lelki program), ahol találkozhatunk, hajlamosak vagyunk egymással foglalkozni a ránk bízott fiatalok helyett. Azt hiszem, ez a teljesen természetes reakció kezdi ki leginkább azt a lelket, ami bennünk lakik. Ez a legnagyobb kísértés. Jó néhány fiatal animátor hagyta így ott az Oratóriumot.

Mégis, hogyan tudunk magunkon segíteni? Ha nem kérünk, nem szólunk, nem szervezzük meg, akkor nehezen fogunk előrejutni. Nem csak a saját programjaink, hanem az Oratórium programjai is megszenvedik, ha nem tudunk lemondani időnként önmagunkról. Ehhez nagy elszántság és bátorság kell. Minden elismerés kijár azoknak, akik ezt meg tudják tenni naponta, hetente, még az is, aki a nyári pihenéséből szán egy-két hetet a fiatalokra.

„De honnan jön az erő, amely a versenyen végigvisz?

Belülről.” (Tűzszekerek)

Nehéz megtalálni a forráshoz vezető utat, ahonnan az erőt méríthetjük. Mi ez a forrás? Nem más, mint az Úristennel való kapcsolatunk. Az állandó lelkiélet. Ez különböztet meg minket a többi animátortól, akik hotelekben, strandokon, utazásokon szórakoztatják az embereket.

A lelki élet megerősít minket a mindennapi küzdelmekben. És ez nem feltétlen jelenti azt, hogy órákat ülünk a templomban, miközben a munka kint vár minket. Don Bosco is munka közben imádkozott. Állandóan.

Merítsünk erőt a következő sorokból a hétköznapiok kihívásaihoz, mert biztos, hogy soha nem lesz egyszerű végig menni a rózsákkal beültetett úton.

„Hát nem tudod és nem hallottad még, hogy örökkévaló Isten az Úr? Ő teremtette a föld határait. Nem lankad el, és nem fárad el, s bölcsessége kifürkészhetetlen. Erőt ad a fáradtagnak, és gyámolítja a kimerültet. Még a fiatalok is elfáradhatnak, ellankadhatnak, az ifjak is összeeshetnek erőtlenségük miatt. De akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak ki, járnak-kelnek, de nem lankadnak el.” (Iz 40, 28-31)

Beszámoló

Szlávik Adél

Bőröndnyi ötletek

Egy bőrönd nagyon sokat mesélhet, főleg, ha már évek óta a padláson hever. A 2014 őszén meghirdetett bőröndvetélkedő alatt meséltek is nekünk a bőröndök, de nem azt, hogy merre jártak a világban, hanem, azt hogy a tulajdonosainak mit jelent Don Bosco, Boldog Sándor István vagy a Szalézi Család.

A „*Mi bőröndünk, a Te ötleted*” című vetélkedőt 2014 szeptemberében hirdették meg a Don Bosco Szaléziak általános- és középiskolás diákoknak. A feladat elsőre nagyon egyszerűnek tűnhet, de a megvalósításhoz kell egy kis idő.

A vetélkedőre 3-5 fős csapatok jelentkezhettek, a nevezés feltétele az volt, hogy a jelentkezési lappal együtt küldjék el nekünk a bőrönd fotóját. Már akkor láttuk, hogy nem akármilyen verseny lesz. A vetélkedőre 36 csapat jelentkezett, sajnos a sok tanulnivaló és egyéb elfoglaltságok miatt végül csak 33 bőrönd készült el és

vett részt a versenyen. Az első megérkezett bőrönd láttán, már alig vártuk a többit is.

Nagyon örültünk, hogy nem csak a szalézi iskolákból érkeztek hozzánk a bőröndök. Hét érkezett a Jászapáti Gróf Széchenyi István Katolikus Gimnázium, Szakképzőiskola, Kollégiumból, tizenkét bőrönd vehetett részt a versenyben az Albertfalvi Don Bosco Általános Iskolából, akik közül a nyertes bőrönd is kikerült, de kaptunk nevezést Keszthelyről a Ranolder János Római Katolikus Általános Iskolából is.

Miután minden bőrönd megérkezett, a hattagú szakmai zsűri is megkezdte munkáját. Ábrahám Béla tartományfőnök atya, Claudius Misquitta ifjúságpasztoráció felelős, Koblenz Attila pedagógiai igazgató, Marillai Andrea, a szalézi munkatársak elnöke, Kovács Gergely posztulátor, a Magyarországi

Mindszethy Alapítvány elnöke és Csány Márton a Szalim elnöke egy héten át tanulmányozták, nézegették, zsűrizték a 33 versenyző bőröndöt, amelyeket a belső tartalom mellett a kulcsin alapján is értékelték. A szakmai zsűri mellett a Szalézi Ifjúsági Mozgalom facebook oldalán elindítottunk egy közönségszavazást, ahol a legtöbb like-ot gyűjtött bőrönd nyert.

Nagyon izgalmas volt látni, hogy a mai fiatalok hogyan látják a Szalézi Családot. Rengeteg emléktárgy került egy-egy bőröndbe és számos fiataalt inspirált Boldog Sándor István élete.

A végeredményt a 2015-ös tartományi Don Bosco ünnepen tudhatták meg a versenyzők. Harmadik helyen három csapat is végzett, az *Ópapa Bőröndje* nevű csapat a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból, az *Értéket az ürességbe* nevű csapat a Jászapáti Gróf Széchenyi István Katolikus Gimnázium, Szakképző Iskolából, és szintén harmadik helyezést ért el a *BARKA* csapat a Jászapáti Gróf Széchenyi István Katolikus Gimnázium, Szakképző Iskolából. Második helyezést ért el a *Kicsi a bors, de erős* csapa a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból. A legtöbb pontot elért bőrönd a *Sándor István* nevű csapaté lett, akik az Albertfalvi Don Bosco Általános Iskola diákjaiból verbuválódtak. A közönségdíjat a *Szücskők* nevű csapat érdemelte ki, a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból.

Ezek a bőröndök már nem kerülnek vissza a padlásra, hanem egy vándorkiállítás keretében jutnak el a résztvevő iskolákba, ahol a diákok megtekinthetik társaik és más iskolák diákjainak munkáját. Két ötletes bőrönd – a közönségdíjas *Szücskők* és a *Fülöp atya csapatának* munkája az Albertfalvi Don Bosco Általános Iskolából – része lesz a Ferencvárosi Helytörténeti Gyűjtemény Sándor István tárlatának.

Mindannyiunk nevében nagyon szépen köszönöm az összes csapatnak a nevezést, és hogy ilyen fantasztikus bőröndökkel örvendeztetek meg minket!

Megjelent!

A *Gyermekek fénye* című, Don Bosco élete nyomán írt rockopéra CD változata a Don Bosco Kiadó gondozásában jelent meg Bosco Szent János ünnepén. A CD-n tizenhárom dal hangzik el, amelyek szövegei a mellékletben találhatóak. Ára: 2000 Ft.

Zene: Szűts István, szöveg: Szőke István Atilla.

Megvásárolható a Don Bosco Kiadóban (1032 Budapest, Kiscelli u. 79. H-P 9-17 óráig), megrendelhető a +36-20-320-7373 telefonszámon vagy a donboscokiado@gmail.com e-mail címen.

SZOMORÚ BÚCSÚT VETEK A BÖRTÖN KERÍTÉSE ELŐTT. DON BOSCO MINDEGYIK FIÚVAL EGYENKÉNT KEZET FOGOTT, MÍG AZ IGAZGATÓ GYORSAN MEGSZÁMOLTA ÖKET.

MIND ITT VANNAK! EZ HIHETETLEN!

NAGYON SAJNÁLOM, HOGY NEM MARADHATNAK VELEM ÖRÖKRE.

1856 NOVEMBERÉBEN MARGIT MAMA NAGYON MEGBETEGSZIK. BECCHIBŐL MEGÉRKEZIK JÓZSEF A KÉT LEGIDŐSEBB FIÁVAL.

HOGY VAN?

SAJNOS KÖZELEDIK A VÉG. AZ ORVOS AZT MONDTA, HOGY TÜDŐGYULLADÁS. NEM TEHET SEMMIT.

NOVEMBER 25-ÉN HAJNALBAN JÓZSEF VITTE A SZOMORÚ HÍRT DON BOSCONAK. A KÉT FIYÉR ÁTÖLELTE EGYMÁST ÉS SÍRT. MARGIT MAMA MEGTÉRT TEREMTŐJÉHEZ.

A MINISZTER HIVATTA DON BOSCÓT.

MAGYARÁZZA MEG, ATYÁM, MIERT SIKERÜL ÖNNEK ILYESMI, ÉS NEKEM NEM?

AZÉRT, MERT ÉN JÓT AKAROK EZEKNEK A FIATALOKNAK. AZ ÁLLAM NEM AKARHAT JÓT, HA CSAK PARANCSOL ÉS BÜNTET.

NOVEMBER 24-ÉN ESTE.

MAMA, MAMA DRÁGA!

MENJ, JÁNOS... NAGYON FÁJHAT NEKED, HOGY ÍGY LÁTSZ... AZ ÉLET SZENVEDÉS, IGAZI ÖRÖMBEN CSAK AZ ÖRÖKKÉ VALÓSÁGBAN RÉSZESÜLÜNK. IMÁDKOZZ ÉRTEM.

NÉHÁNY NAPPAL KÉSŐBB.

AMIÓTA MARGIT MAMA MEGHALT, NEM BOLDOGULUNK. NINCIS AKI FŐZZÖN ÉS FOLTOZZA A RUHÁINKAT... ANYÁM, LENNE KEDVE HOZZÁNK SZEGŐDNI?

ÉS GIOVANNA MARIA 56 ÉVES KORÁBAN KÖVETTE FIÁT, RUA MIHÁLYT. Ő LETT AZ ORATÓRIUM MÁSODIK MAMÁJA.

1855-BEN EGY REGGELÉN RUA MIHÁLY MEGJELENT DON BOSCONÁL.

DON BOSCO, TAVALY MEGKÉRT BENNÜNKET, HOGY LEGYÜNK SZALÉZIAK. ÉN KÉSZEN ÁLLOK.

NAGYSZERŰ. KÉSZÜLJ FEL, MÁRCIUS 25-ÉN, A SZEPLŐTÉLEN FOGANTATÁS ÜNNEPÉN IDEIGLENES FOGADALMAT TESZEL.

FOGADOM, HOGY SZEGÉNY, TISZTA ÉS ENGEDELMES LESZEK. ÉS AZ ÉLETEMET A FIATLOKNAK AJÁNLOM FEL, KÜLÖNÖS MÓDON A LEGSZEGÉNYEBBEKNEK.

EBBEN A PILLANATBAN SZÜLETETT MEG A SZALÉZI TÁRSASÁG. AZ ALAPÍTÓ MAGA DON BOSCO VOLT, RUA MIHÁLY PEDIG AZ ELSŐ SZALÉZI. HAMAROSAN MÁSOK IS KÖVETTKÉ SZALÉZI LETT FRANCESIA, CAGLIERO, PROVERA, GHIVARELLO, BONETTI...

NAPJAIKAT ÚGY TÖLTÖTTÉK, MINT DON BOSCO: IRÁNYÍTOTTÁK A JÁTEKOT, BÉSZÉLGETTEK A GYEREKEKKEL, MEGISMERTÉK GONDJAIKAT, KATEKIZMUS ÓRÁKAT TARTOTTAK, ESTE PEDIG A GYEREKEK ELKÍSÉRTÉK ÖKET VALDOCCÓBA.

JÓ ÉJSZAKÁT, MIHÁLY!

DON BOSCO SOK FELADATOT BÍZOTT RÁNK: TANULUNK ÉS KÉSZÜLÜNK A VIZSGÁKRA, HITTANT TANÍTUNK, FELÜGYELÜNK AZ EBÉDLŐBEN ÉS A MŰHELYKÉBEN, VASÁRNAP PEDIG AZ ORATÓRIUMBAN SEGÍTÜNK A FIÚKNAK FELKÉSZÜLNI A GYÓNÁSRA...

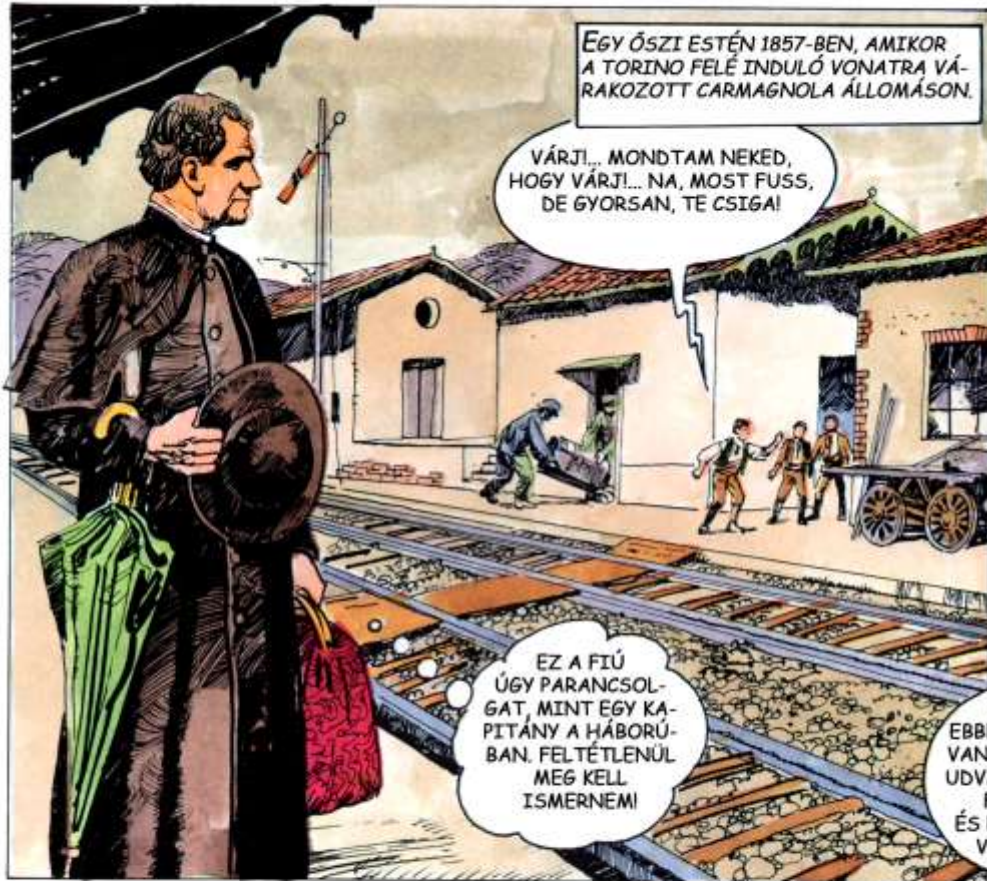
VASÁRNAP ISMÉT TALÁLKOZUNK!

MIZUTÁN GYORSAN BEKAPNAK NÉHÁNY FALATOT VACSORÁRA, FELKAPASZKODNAK A PADLÁSSZOBÁBA, AHOL A HÁLÓJUK VAN.

ITT, EBBEN A PADLÁSSZOBÁBAN, AHOL TÉLEN JEGES HIDEG, NYÁRON PEDIG HŐSÉG VOLT, NŐVEKEDTEK AZ ÉN SZALÉZI FIAIM, AKIK EGY NAPON MEGHÓDÍTJÁK AZ EGÉSZ VILÁGOT.

Egy őszi estén 1857-ben, amikor a Torino felé induló vonatra várakozott Carmagnola állomáson.

Várj!.. mondtam neked, hogy várj!.. Na, most fuss, de gyorsan, te csiga!

Ez a fiú úgy parancsolgat, mint egy kapitány a háborúban. Feltétlenül meg kell ismernem!

Don Bosco vagyok és szeretnék játszani veletek.

Maga? Egy pap?

Mi a rossz ebben? Torinóban van egy házam egy udvarral, ahol 500 fiú játszik, és én mindig ott vagyok velük.

Mit csinál ilyen sok fiú a házában?

Iskolába járnak, vagy szakmát tanulnak. Téged apád nem tanított meg dolgozni?

A vonat már fűtyült. Baj lett volna, ha lekési a vonatot, de még nagyobb baj lett volna, ha szem elől téveszti ezt a fiút.

Az apám meghalt. Különbem én is tanultam volna.

Mi a neved?

Menj a plébánoshoz, Ariccio atyához és mondd meg neki, hogy a pap, aki ezt az érmét adta, információt kér rólad.

Magone Mihály. Én vagyok a Carmagnolai fiúk vezére.

NÉHÁNY NAP MÚLVA
MÉGÉRKEZETT ARICCIO ATYA
LEVELE.

Magone Mihály szegény, félárva fiú, kenyerét, nem tud foglalkozni a gyerekekkel. Meggondolatlan és akaratos, ezért többször kicsap-
ták az iskolából; a harmadik Erkölesi felfogását elvégezte. Nehéz vele bántani. A hittanórán ő a zavarkeltő; ha ő nem kezd, békesség van; ha nincs jelen, mindenkinek jót tesz vele. Kora, szegénysége, lelkiülete és leleménysége szeretetteljes bánásmódot érdemel. Ha most segítséget kapna, még meg lehetne menteni.

HA AZ ANYA ÉS A GYERMEK IS AKARJA, AZONNAL BEFOGADOM AZ ORATÓRIUMBAN.

NÉHÁNY NAP MÚLVA CARMAGNOLÁBAN...

DON BOSCO, AKI A MEDÁLT ADTA NEKED, BEFOGADNA A HÁZÁBA. AKARSZ TORINÓBA MENNİ?

MI AZ, HOGY AKAROK!

RENDESEN VISELKEDJ, NEHOGY HAZAKERGESSEN!

MEGÍGÉREM NEKED, ANYÁMI!

ÉTTŐL A PERCTŐL AZ ÉLETE CSUPA DAL, VIDÁMSÁG, UGRÁNDOZÁS ÉS JÁTÉK LETT. EGY ÚJ FIÚ ÉRKEZETT. JÓ GYEREK, DE TRÁGÁR SZAVÁKAT HASZNÁL ÉS KÁROMKODIK. FIGYELJ RÁ ÉS SEGÍTS NEKI, HOGY MEGJAVULJON.

ÍGY ÉRKEZETT MAGONE MIHÁLY A VALDOCCÓI UDVARBA, AHOŁ 500 FIÚ JÁT SZIK.

EMLÉKSZEM RÁD. HA JÁTSZANI AKARSZ, TIÉD AZ UDVAR. KÉSŐBB TALÁLKOZUNK. DE NE FORGASD FEL A HÁZAT.

ITT VAGYOK. ÉN VAGYOK MAGONE MIHÁLY.

SOHA NEM FOG CSALÓDNI BENNEM. EZT MEGÍGÉREM!

FOLYTATJUK...

Ne csak **szeressétek** a gyerekeket , hanem maguk a gyerekek is tudják, hogy **szeretik** őket!

Ez évben ünnepeljük Don Bosco születésének kétszázadik évfordulóját. Egy olyan történelmi korban élt és nevelt, amelyben forradalmi mozgalmak, felkelések bontakoztak ki. Az egyik a feudális dinasztiákat elűzve akarta kikiáltani a köztársaságot, míg a másik az uralkodó savoyaiak vezetésével akarta Itáliát egységesíteni. Ezt 1861. március 17-én valósították meg, amikor II. Viktor Emánuel az Olasz Királyság királyává választották. A változás, az ország északi részén létrejövő ipari forradalom nemcsak a gazdaság átalakulását, hanem az új ideológiák megjelenését is magával hozta. A liberalizmus, a konzervativizmus és a formálódó szocialista szemlélet gyakran ütközött, és ezek nemcsak a politikai, hanem a közgondolkodást is befolyásolták. Az ideológiák mentén létrejött újabb mozgalmak, felkelések Don Bosco élete során rendre megbuktak, de komoly nehézséget jelentett, hogy ezek vezetőinek egy része a nevelésbe is bele kívánt szólni. Don Bosco életrajzi megemlékezéseiből tudjuk, hogy ezeknek miként állt ellen, miként övta a könnyebben befolyásolható fiatalokat, miként szűrte meg azokat az olvasnivalókat, amelyek gondolkodásukat, Istenhitüket károsan befolyásolhatták. A gyakran zavaros időkben még nagyobb hangsúlyt fektetett a fiatalok szabadidejének tartalmas eltöltésére, hitük megerősítésére, az értéktelenségre.

Ebben a korszakban Észak-Itáliában már kezdett kibontakozni az ipari forradalom is. Magas volt a tanulatlan, gyermekmunkában foglalkoztatottak aránya, s azoké is, akik a munka után a kocsmákban töltötték idejüket. Összeverődve, erősnek érezvén magukat, kisebb nagyobb bűncselekményeket is elkövettek.

A munkában kihasználtság, egészségtelen életmódot folytató, gyakran családi háttér nélkül élő, vagy a családjukban is nélkülöző gyermekeket, ifjakat összegyűjtő, és nekik otthont, tanulást, szakmát, tartalmasan eltöltött szabadidőt biztosító Don Bosco nevelésének középpontjában a mindezen értékek belsővé tételét megala-

pozó hit és annak átadása állt. Nevelői személyiségének varázsa, hogy mindig hiteles, igazságos, érdekes, újszerű módon ötletes, humoros, a nevelésben, az elvárásokban következetes tudott lenni. Oly módon rá tudott hangolódni az emberekre, hogy azok elmondása nélkül is tudta, hogy rövidtávon mi történt velük, vagy mi fog történni. Az empátia ezen szintje, és a Gondviselésbe, Szűz Mária közbenjárásába vetett hite segítette őt a nehéz élethelyzetekben, a fiúk és a tágabb környezetében élők, az utazásai során benne bízókat által megélt csodatetteiben.

Mi az oka, hogy a sajátos történelmi-társadalmi és gazdasági élethelyzetben megvalósított megelőző pedagógia mind a mai napig él és az utókor által az alapokat – irányelveket, nevelési elveket, szabályzatokat – egy pedagógiai rendszerbe állítva bővül, és ugyanúgy aktuális, mint Don Bosco nevelő munkája idején? Az első, s egyben a legfontosabb a rendszer alapja a *szeretet*, a kirekesztés nélküli *elfogadás*. Egy olyan közösség megteremtése, ahol a gyermekek/fiatalok *biztonságban* érezhetik magukat és nemcsak a biológiai, fizikai szükségleteiket elégi-

tik ki, hanem egy erkölcsi, hitbéli kapaszkodót is kapnak, amely megalapozza a mindennapok zűrzavarában való tájékozódást, az *Istenhit* által nyújtott biztonságot. Mindez a *kötődést* is megeremti a közösséghez, ahol elvárások vannak a tagokkal szemben, azaz az ott élő szabályokat is meg kell érteni, elfogadni és be kell tartani. Ehhez elengedhetetlen a megfelelő *mintanyújtás*, amely a *mintakövetés*, a közösségbe vezetés alapja. Don Bosco minden fiú számára elérhető volt. Szinte emberfelettinek tűnik az a gyakorlata, hogy minden gyermeket megszólított, beszélgetett, játszott és egyéb tevékenységeikben is *együtt volt velük*, *minden fiú fontos* volt számára. Megbízhattak benne, kapcsolatuk bizalmas volt. Így érezhette minden gyermek külön-külön is, hogy Don Bosco őt szinte kedvenként nagyon szereti. Ez a *jót és a rosszat is felmutató bizalom* alapozta meg a fiúk *reális énképének*, *önismeretének* a kialakulását. Fel tudta bennük kelteni a kíváncsiságot, a tudásvágyat, s ez tette lehetővé a hit, a tanulás, a munka szükségességének elfogadását, valamint annak felismerését, hogy az előrejutásban személy szerint nekik is nagy szere-

pük van. Ez volt a *belső motiváció* alapja arra, hogy értékkevető életet éljenek, és igyekezzenek olyan teljesítményt elérni, amellyel a környezetüket és saját értékeiket is növelhetik. Ehhez Don Bosco nemcsak példát mutatott, hanem folyamatosan buzdította őket a *bátorító nevelést* is megvalósítva.

Összegezve Don Bosco megelőző pedagógiájának lényegét: fiainak többségét eljuttatta egy olyan szintre, amelyen *felismerhették és megélhették az élet értelmét*.

A pszichológiát, pedagógiát, vagy munkalélektant tanult olvasó mondhatja, hogy ezt én mintha tanultam volna – és igaz van. Felismerhetők benne a humanisztikus pszichológia, a motivációs elméletek, az individuálpaszichológia rendszerére alapozó bátorító nevelés, a reformpedagógia, stb. alapjai. Ismerhette-e ezeket Don Bosco? Nem! Ő mindezen elméletek létrejöttét 50-100 évvel megelőzve valósította meg a megelőző pedagógiát! „Gyakran kérték Don Boscót, fejtse ki egy könyvben ’nevelési módszerét’. Az időhiány, a lehetetlenség, hogy egy kicsit is megpihenjen és szervesen

átgondolja nevelési eljárás módjának főbb vezérelveit, megakadályozták, hogy erről ’tudományos munkát’ írjon. 1876-ban vette magának a fáradságot, és elkészített egy ’vázlatot’ nevelési módszeréről a szalézi házak használatára”. (Bosco, 1991.206.) Az ő mindennapokban végzett munkája, a kilenc oldalas vázlat és neveltjei, tanítványai visszaemlékezései az alapja a világban ma már 7610 szalézi „műben” végzett nevelő munkának, és más „a szakirodalmak szerint is” ösmintája mindazoknak a gyermekvédelmi és gyermeknevelő intézményeknek, amelyek idővel az ő modelljéből születtek”. (Fascie, 1991. 14.)

Don Bosco fáradhatatlan volt és szeretete kimeríthetetlen. Mi, kései munkatársak, nevelők gyakran elbizonytalanodunk, igyekezetünket van, hogy hiábavalónak látjuk. Ő azonban erre több választ is adott. Ezek közül egy, ami a szeretet bázisának megalapozását segítheti: egy új oratóriumot vezető és eredményt nem látó volt növendéke elkeseredését tapasztalva amiatt, mert az odajárók nem lelkesek, elkülönült csoportokat alkotnak, vannak, akik elmaradtak mind az oratóri-

umból, mind a templomból, stb. Don Bosco kérdezgeti őt, hogy mit tesznek a gyermekekért. Válaszai alapján látszólag ők valóban mindent megtesznek, de a gyerekek mégsem érzik szeretetüket. Erre Don Bosco így válaszol:

„Mi hiányzik? Az, hogy a gyerekeket ne csak szeressék, hanem maguk a gyerekek is tudják, hogy szeretik őket.”

„Az, hogy azokban a dolgokban is szeressék őket, amelyekben kedvüket találják; és pedig úgy, hogy vegyenek részt gyermeki kedvteléseik kielégítésében. Így tanulják csak meg észrevenni a szeretetet azokban a dolgokban, melyek kevésbé vannak tetszésükre, mint például a fegyelem, a tanulás, a maguk megtagadása. Csak így tanulják meg ezeket is szeretettel tenni.” (Fascie, 1991.68.,69.)

Felhasznált irodalom:

Teresio Bosco (1991): Don Bosco új életrajz.

Szent József Kiadó

Fascie Bertalan (1991): Don Boscó nevelési módszeréről. Források és magyarázatok.

Kiadó feltüntetése nélkül

Szalézi munkatársak

Bángi-Magyar Attila beszámolója

Ki kit **formál**, hogyan és mivé?

A szalézi munkatársak formációs felelőseinek első tartományi találkozója
2015. január 10. Óbuda Tartományfőnökség, Don Rua terem

A legutóbbi, 2014. őszi Munkatársi Fórum alkalmával, Péli földszentkeresztben indította el a Munkatársi Formációs Felelősök Fórumát a magyar szalézi munkatársak koordinátora, Marillai Andrea, azzal, hogy megnevezte az új, országos, egyesületi szintű formáció felelőst, Lux Ambrust.

Formáció vagy képzés?

Ez a kérdés szinte minden alkalommal előjön, amikor e területről kezdünk közösen gondolkodni. Két ok miatt is: először is azért, mert még magunk között sem beszéltük kellően végig, hogy mit is értünk a szó alatt, hogy *formáció*. Éppen ez a folyamat indult újra most és nem csak néhány csoportban, hanem minden szalézi munkatársi közösségben egyszerre, együtt. Így nekünk magunknak, formáció felelősöknek is ez egy olyan téma, amit érezhetően sokszor fogunk meg elővenni és arra törekedni, hogy közösen tudjuk megtölteni érdemi tartalommal. Azt már most látjuk, érezzük, hogy a kérdésre adott válaszban elkezdünk egyetérteni: hogy sokkal inkább a *formá-*

ció hangsúlyos, mint a képzés. Mert ugyan van a formációban képződés is, de alapvetően annak is az a célja, hogy az adott közösséghez csatlakozókat (bevezető formáció) és a már régebb óta benne levőket (állandó formáció) a közösség formálja, és nem csak egy-egy személy (mondjuk egy képző, oktató stb.) Formálja a résztvevőket a közöttük jelenlevő Szentlélek, hogy egyre alkalmasabbak legyenek Krisztus követésére, a megszentelődésre. Ezt bátran ki merjük mondani, hiszen valójában mindannyiunknak ez a valódi célja: szentté válni, hogy alkalmasak és „méltók” legyünk az Istennel, mennyei Atyánkkal való személyes találkozásra. És így második okként láthatjuk és megélhetjük, hogy a hitünkől fakadó élet elsősorban nem tudásunkra alapul, hanem arra hogy szívünket-lelkünket, teljes valónkat igyekszünk úgy alakítani, hogy alkalmasak legyünk erre a vágyott mindennapi és majd a végső, Istennel való személyes találkozásra.

Mit is láttunk közösen?

Ahhoz, hogy a különböző csoportok tényleges segítséggel és együttműködéssel lehessenek egymás iránt, fel kellett mérnünk, hogy honnan indulunk, melyik csoportnak, közösségnek milyen eddigi megtapasztalásai vannak, ki hol tart és merre van mindebből a kibontakozás lehetősége.

Emberi természetünk egyik velejárójaként éltük meg, hogy a nehézségeket és problémánkat sokkal könnyebben tudtuk megfogalmazni és egymás elé tárni, mintha csak ezek lennének: az elköteleződéstől való félelem; szervezetlenség a csoportokban; gyakorlati kérdések és feladatok túlsúlya; sok a már „régóta fiatal” (negyven fölött) és bőven akad közöttünk a „post junior klub” tagjaiból is; nincs kellő ösztönzés a lelkiesség elmé-

lyítésére; a sok napi és helyi probléma „visz mindent”; nincsenek, vagy nehezen érthetőek a formációs anyagok; a lelkiesség/spiritualitás hiánya, gyengesége; száraz elméleti időnek tűnik a képzés (lám-lám itt is betolakodott ez a kifejezés, de ezzel segített is feltárni a megoldást); nehéz összetartani a csoportokat, technikai hiányosságok (internet hozzáférés, hozzá nem értés); a csoportok közötti kommunikáció hiánya; erős személyes SDB/FMA kötődések/kötések és ebből fakadóan a bátortalanság érzése, amikor nincsenek jelen: „mit tehetünk ugyan mi?”; közös és egyéni imák elmaradása, hiánya. Kívánjuk, hogy az olvasók között, ha sokan, sok mindenben magukra és közösségükre ismertek, akkor a lehetőségek, remények és vigasztaló erősségek felfedezésében is tartsanak velünk! Mert mindezek ellenére és mellett: érdeklődés van, sokan várnak hívás(unk)ra; voltak és vannak életerős helyi kezdeményezések, tartományi szinten nagyon sokszínűek vagyunk, miközben a helyi csoportok egy színűek (ami egyszerre lehet előny és hátrány is); vannak megfogalmazott igényeink, ami jelzi a bennünk levő élni vágyást; van elköteleződés; nagy és nemzetközi család része vagyunk; működik a Szalézi Értesítő és a www.szaleziaik.hu honlap.

Merre indulunk vagy megyünk tovább?

Tisztább képünk van a pillanatnyi helyzetünkről, sok megfogalmazott igény és várákozás, ami egyben segíti az út megtalálását, amit már szent alapítónk igyekezett elénk tárni, nekünk csak vissza, és egyben rá kellene találnunk. És így, közösen megtaláltuk azokat az első – talán nem is oly kicsi – lépéseket, amelyek az előrébb és hátrébb tartókat is segíthetik

tovább haladni a helyes irányban. (Például: legyen SZAFT – Szalézi munkatársi Alap Formációs Terv, és hozzá LÁBOS, azaz egy keret, hogy a SZAFT ne folyjék szét.) Ezért már készülnek a kért segédanyagok, amelyek támogatják mind a szervezési (LÁBOS) mind a tartalmi (SZAFT) kérdéseket. Ezek keretében összeszedjük azokat is, amelyekre viszont mindenkinek magának egyénileg és kis(ebb) közösségileg kell megtalálni a választ, hogy valóban a maga útját járassa (de ha SZAFT, akkor lehet, hogy inkább egyéni ízekről kell majd beszélnünk), ami őt magát és közösségét közelebb viszi a célhoz.

A hely szelleme

A formációs felelősök első találkozására a Boldog Michele Ruáról elnevezett teremben került sor, ami azért izgalmas, mert már Don Bosco életében Don Rua feladata volt a rend szervezeti rendjének kialakítása. És utódként is Don Rua volt az, aki hosszútávra, máig ható módon megadta vagy inkább kialakította azokat a kereteket, amelyek működőképessé és rendezetté tették a rendet és a Szalézi Család tagjait. Most a munkatársak körében e tanácskozás és tervezés is ilyen célokat szolgált.

Mindezeket az eredményeket jelentős részben a régi-új formációs felelős előkészítő munkájának és a képviselt tíz szalézi munkatársi közösség részént idejének és figyelmének köszönhetjük, akik bízva a közös, Szentlélek által vezetett munkában, elindultak ezen az úton. Lát-szik, hogy sok apró-cseprő dolgot kell majd megbeszelnünk, tisztáznunk és így megoldást találnunk, de a legnehezebbet, az első, induló lépést megtettük. Most már „csak” a kitartás Lelkét kell kérnünk a magunk és közösségünk számára ...

Szalézi munkatársak a Mária Rádióban

A szalézi tematikus napon a Mária Rádióban január 17-én több szalézi munkatárs is vállalt feladatot. Az óbudai munkatársi csoport tagjain kívül (a képen) Marillai Andrea koordinátort, Koblencz Attilát, Rózsáné Czigány Enikőt és Lengyel Erzsébetet is hallhatták a Mária Rádió egész napos adásában.

P. Dauner János SDB (1915–2002)

Az egész szalézi világ 2015-ben ünnepli Bosco Szent János születésének kétszázadik évfordulóját. Kétszáz évvel ezelőtt egy kis olasz falucskában megszületett egy kis gyermek, akit Bosco Jánosnak hívtak. Ebből a szegény fiúcskából az Anyaszentegyház egyik nagy szentje, a fiatalok atyja lett. 2015-ben őt ünneplik a szaléziak és tisztelői.

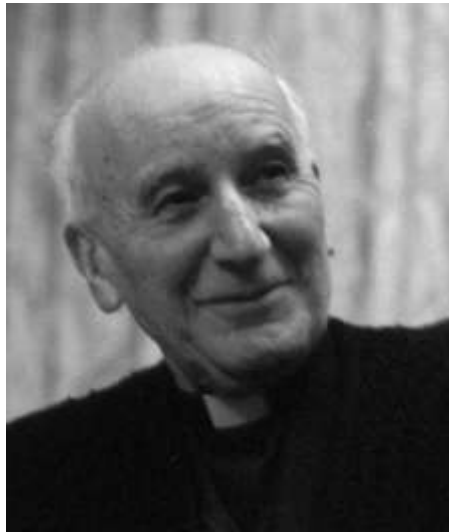
Azonban a nagy ünnepi hangulatban a Magyar Szalézi Tartomány nem feledkezhet el Don Bosco egyik fiáról, aki az idén lenne száz éves! Pont száz évvel ezelőtt született a dunántúli Etyeken Dauner János. Buzgó katolikus családban nőtt fel, már mint gyermek megismerkedett a szép liturgiával, az egyházi zenével, hiszen édesapja kántortanító volt. De csakhamar megismerkedett Don Boscóval és a magyar szaléziakkal is. Az ismerkedés Don Bosco követésével zárult.

A nyergesújfalui gimnáziumban magába szívta Don Bosco szeretetét, így csakhamar ő is Don Bosco követőjévé vált. Péliföldszentkereszten novícius, majd különböző házaikban fiatal nevelő. 1942-ben szentelték pappá. Egyetemi tanulmányait az akkori Pázmány Péter Egyetemen kezdte meg. A rákospalotai Clarisseumban volt tanulmányi felügyelő, ott ismerkedtem meg én is János atyával, aki tanulmányainkban segédkezett. Mosolygós, vidám szalézit ismertem meg benne. Az ő személye is közrejátszott abban, hogy végül én is követni akartam Don Boscót.

Útjaink azonban elváltak, mivel 1950-ben feloszlatták a rendeket. Az illegális időkben havonta csak egyszer-kétszer találkozhattunk titkos összejöveteleinken.

A szétszórtság éveiben Dauner János atya szalézi lélekkel igyekezett az egyházi zenével szolgálni a Jóistent. Wekerletelepen karnagyai szolgálatot látott el, itt alapította meg a Harmonica Sacra nevű, több száz fős kórust. Az éneklés mellett a hit igazságaira is oktatta a fiatalok több generációját. Áldásos tevékenységéért később Kispeszt díszpolgára lett.

A hívek megsiratták, amikor 1975-ben nyugdíjba vonult és működését áttette a Központi Szemináriumba, ahol ismét karnagyai állást vállalt. Karizmatikus sze-

mélyiség volt. Itt is megnyerte a zenélésre, éneklésre a fiatalokat, csakhamar itt is több száz felnőtt és gyermek csatlakozott zenekarához, amelyet Don Boscóról nevezett el.

Ebben az időben vettem fel vele ismét a kapcsolatot. Többször felkerestem szegény otthonában. Kéréseit igyekeztem támogatni. Az illegális években az egyik oszlopa volt a Magyar Szalézi Tartománynak: volt novíciusmester és a tartományfőnök helyettese is. Közben ének- és zenekara egyre nevesebbé vált, fellép-

tek Lengyelországban és Ausztriában is. A 80-as évek elején háromnapos bécsi fellépésük nagy elismerést szerzett neki az osztrák fővárosban.

1983-ban elhunyt Vámos József tartományfőnök. Az előjárók Rómában őrá gondoltak, de ő nem vállalta a tartományfőnökséget, alkalmatlannak mondta magát, ezzel is kimutatva szerénységét, alázatosságát.

A rendszerváltozás után az újrakezdésben Dauner János atya derekasan kivette a részét. Azonnal visszatért a közösségbe, aktívan részt vett a tartomány életében. Mindmáig létezik és működik a Don Bosco ének- és zenekar, amelyben most már az alapító tagok gyermekei a tagok, de János bácsi még ma is él az emlékeztükben. Erre mi, szaléziak is büszkék vagyunk. Az idén, amikor megemlékezünk a száz évvel ezelőtt született Dauner Jánosra, legyen példa számunkra az ő élete és munkássága. Dolgozzunk János bácsi lelkületével az ifjúság nevelésén.

A fennállása negyvenedik évfordulóját ünneplő Don Bosco Ifjúsági Ének- és Zenekar koncertsorozattal emlékezik meg alapítója, Dauner János szalézi atya születésének századik évfordulójáról.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Beszámoló a Szalézi Család Lelkiségi Napjairól

Úgy, mint Don Bosco: együtt Istennel, a Szalézi Családdal a fiatalok között a fiatalokért

A magyar Szalézi Család képviselői a rendfőnökkel (középen)

Rómában, a rendfőnökségen 2015. január 15-18. között rendezték meg immár harmincharmadik alkalommal a Szalézi Család éves találkozóját. A világ minden tájáról érkeztek résztvevők, családunk 30 ágából azért, hogy imádságban, lelkiiségben, képzésben, a közösség erejében, a küldetés tapasztalatában, vagyis a karizmában osztozzanak és növekedjenek. Magyarországot idén ketten képviseltük Kazincbarcikáról.

Egy nappal korábban indultunk, így egy gyors bepillantást nyerhettünk az örök város és az egyház történelmébe, eközben pedig felejthetetlen kalandokban részesített bennünket az olasz főváros tömegközlekedési társasága is.

Másnap aztán elkezdődött a program. Jó volt találkozni Petivel és Helgával, akik a novíciátusaikban készülnek a szerzetesi életre. A találkozásokon túl sok lelki élmény, előadás, videó-beszámoló és tanúságtétel segített ráhangolódni a témára, amely teljes mértékben a 2015-ös strennához kapcsolódott. Az első előadások összefoglalták az elmúlt három (bicentenáriumi felkészülő) év témáit: Don Bosco életét, pedagógiáját és lelki-egését.

A strenna plakát- illetve videó magyarázata, valamint a rendfőnök atya „jóéjszakátja” már a jelenre, a bicentenáriumi évre irányult. A magyarázat során két nagyon fontos dolgot emeltek ki:

1. a strenna az egész Szalézi Családnak szól;
2. a strennában „a fiatalokkal” gondolat elsősorban arra utal, hogy a Szalézi Család tagjai legyenek jelen a fiatalok között.

A továbbiakban a Szalézi Család néhány ága mutatta be, hol és miféleképpen vannak jelen a fiatalok világában, a fiatalok között, elsősorban is a perifériákon. Sok előadás és a rendfőnök maga is utalt Ferenc pápa családunknak tett felhívására, és az Evangélium öröme kezdetű enciklikájára is, amelyben a társadalom perifériájára küld minket. A rendfőnök hozzátette, hogy számunkra a periféria nem egy opció, nem választás vagy lehetőség, hanem kötelesség. A nehéz helyekre azonban csak felkészült, szilárd küldöttek mehetnek, amire egy megfelelő formáció készíthet fel bennünket. Ugyanilyen hangsúlyt kapott az egység, a közösség a szerzetesi renden belül, de az egész Szalézi Családon belül is. A rend-

főnök utalt arra is, hogy családunk ágainak, vagyis bármely család minden egyes tagjának egyre szorosabb együttműködésre kell törekednie. A szerzeteseknél ez azt jelenti a rendfőnök szerint, hogy el kell fogadni a világiak jelenlétét a házaikban és műveinkben, és meg kell próbálni egyre jobban bevonni őket a munkába. A világiak számára pedig azt jelenti, hogy részt kell venni abban a munkában, amire éppen szükség van, és nem abban, amit éppen csinálni szeretnénk.

A feladat pedig elsősorban Isten szeretetének és az evangélium örömeinek megélése és eljuttatása a fiatalokhoz, akik még akkor is szomjaznak rá, ha látszólag ellene mondanak. Több tanúságtételt is hallottunk videó-beszámolókból ilyen fiataloktól, és azoktól, akik közöttük élnek és dolgoznak.

A Szalézi Család minden tagja ebben a bicentenáriumi kegyelmi esztendőben arra kapott tehát meghívást, hogy úgy, mint Don Bosco vagy akár Margit mama, hagyja el saját biztonsági zónáját, és induljon el

- erőt és örömet merítve Isten szeretetéből;
- együttműködve a többi taggal;
- a periférián lévő fiatalokhoz.

Ezek azok az impulzusok, gondolatok, amelyek rendfőnök atyánk, don Angel és a szalézi karizma szívében lüktetnek, amelyeknek el kell érnie a test többi tagjához is.

Hálásan köszönjük a lehetőséget elsősorban a Jóistennek, majd a tartományfőnök atyának, hogy mindezt a rend központjában megtapasztalhattuk, megérezhettük és megélhettük. Elmondhatjuk, hogy Don Bosco ma is él, és családjának nagyon fontos feladata van: éljünk és dolgozzunk úgy, mint Don Bosco, a fiatalokkal, a fiatalokért!

Emri Attila és Kirner Gábor SDB

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Jó szív és jó ötlet

Idén Péliföldszentkeresztben a karácsonyi készülődés szép példája valósult meg: nem csak gyönyörű, új betlehemi figurákkal, hanem egy pályázaton nyert, óriási, kivilágított karácsonyfával is megajándékozták a kegyhelyet. Celestina mama mai követői - környékbeli jólelkű hölgyek - által sültött finom, ízlésesen csomagolt ajándék-süteményekkel tavasz óta találkozhattak az itt járók, és azt is tudják, hogy egy új betlehemre gyűltek a forintok, de az önkéntesen végzett munka plusz jutalma egy pályázaton nyert karácsonyfa is: az E.ON Adventi Pályázatán a nyertesek között ott volt Péliföldszentkereszt is. A beküldött videó elnyerte a bírálók tetszését, az igyekezetet egy csodálatos karácsonyfával honorálták. 230 pályázó közül 24-en egy-egy energiatakarékos égőkkel feldíszített karácsonyfát, valamint ajándékcsomagot kaptak.

Az éjféltől misén aztán külön öröm volt a dugig megtelt kegytemplom minden hívője - persze, főleg a legkisebbek - számára, amikor Ábrahám Béla tartományfőnök atya megáldotta a remekbe készült, gyönyörű, új betlehemet. Isten fizesse meg Celestina mama barátnőinek nagylelkűségét!

NYERGESÚJFALU

Családi oratórium – Szülőként sok időt töltöttem azzal a kérdéssel, hogy vajon mivel töltik házon kívül a gyermekeim szabadidejüket. Kamasz gyerekekről lévén szó, természetesen sok veszély leselkedhet rájuk. Középiskolába kerülve az időtöltés fő színtere az ORATÓRIUM lett. Így, nagybetűvel. A nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola kitűnő példája a szalézi szellemiségnek. Szülői munkaközösségi tagként sokat beszélgettünk az iskola vezetésével arról, hogy hogyan hozhatnánk közelebb a szülőket az iskolához ebben a rohanó világban. Egy ilyen beszélgetést követően hallottam meg egy szülőtársamtól a következő gondolatot: „Oratóriumba azok a gyerekek járnak, akik menekülnek otthonról!”

Te jó ég, a gyerekeim menekülne otthonról? Tényleg, mit csinál a gyerekeim az „ORIN”, tettem fel a kérdést magamnak. Ha én nem tudom pontosan, aki örül, hogy a gyereke jó helyen, értékes emberek között tölti idejét, akkor mit gondolhatnak mások? Az iskola igazgatójával, Lux Ambrussal és Claudius Misquitta atyával mi, szülői munkaközösségi tagok egy „családi oratórium” megszervezését határoztuk el az iskola animátorainak segítségével. Egy programot, ahol felnőtt, gyerek egyaránt részt vehet és megismerkedhet az iskola oratóriumával, az animátorokkal és nem utolsósorban Don Bosco szellemiségével.

Hatalmas örömünkre közel 200-a vettünk részt november 15-én ezen a rendhagyó eseményen. Torta súlybecsléssel, versenyekkel mérhettük össze ügyességünket.

A gyerekek között az animátorok által vezetett bansolás volt a legkedveltebb tevékenység, amivel néhányan szülők is megpróbálkoztunk (több, kevesebb sikerrel). Az éhes játékosokat a szalézi munkatársak várták teával és szendvicsekkel. A szülőknél lehetőségük nyílt közelebből is megismerkedni az iskola vezetőjével, tanáraival, megtapasztalni a törődést. A nap végére, úgy gondolom, sokan megértették az iskola idejének jelmondatát: Isten másokért teremtett bennünket.

Fazekasné Lakner Mónika

„Bemutkozás visszajár” – Testvériskolai pályázat keretében január 16-án ellátogattunk a kazincbarcikai Don Bosco Iskolába, ahol bemutattuk intézményünket, a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskolát. Kövári László igazgató úr kedves szavai után először iskolánkat mutattam be, szóban és rövid filmmel, majd diákjaink egy-egy produkciója következett. Szendrei Kata hegedűkísérete mellett Kurdi Kata mondott verset, Miszler Odett és Szittyá Lili spanyol énekeket adott elő. A pályázat egyik célja volt az is, hogy a két iskola saját környezetével és annak kultúrájával is megismertesse egymást, annak érdekében, hogy felfedezzük azt a gazdagságot, ami ezen kultúrákban rejlik. Így Eckl Gergő a nyergesújfalui német kisebbségi hagyományokból adott ízelítőt, ahogy korábban nálunk tették a kazincbarcikaiak, amikor a roma kultúrát mutatták be nekünk. Jóleső érzés, hogy mindkét iskolában egyre jobban megtapasztaljuk, hogy egy családhoz, a Szalézi Családhoz tartozunk. Az egymásra hangoltságot jól érekelte az utolsó összeállításunk, amit a közös programok során készült fotókból készítettem és mutathattam be. Mindez arról tanúskodott, hogy a sokféle, változatos programokon roma és nem roma fiúk és lányok, barcikaiak és nyergesiek jó hangulatban, vidáman tölthették el az adott szabadidőt. Ennek kapcsán Drágán Barbara saját élményeit osztotta meg a többiekkel arról, hogy készültünk az első találkozásra, hogyan „olvadt le” a kezdeti tartózkodásunk és oldódtunk fel a kötetlen együttlétben.

A bemutatkozásunkat közös énekléssel zártuk Géza testvér vezetésével, utána pedig átadtuk a képet, amit a hetedikesek készítettek és a két iskola „testvériségét” szimbolizálja. Végül megtekintettük a Don Bosco iskola régi, herbolyai helyszíneit, ahol a diákok gyakorlati képzésével ismerkedhettünk meg.

Nagyon köszönjük a barcikaiak kedves vendéglátását, igazán otthon érezhettük magunkat!

Lux Ambrus

Nyergesújfalu – Családi oratórium

A nyergesújfaluiek Kazincbarcikán – Bemutakozás visszajár

Éjszakai gyalogos zarándoklat – A már hagyománnyá vált éjszakai gyalogos zarándoklatot Szalézi Szent Ferenc tiszteletére idén január 17-én rendezték meg a nyergesújfalu Szalézi-Irinyi Középiskola tanára, Ridly István és Misquitta Claudius szalézi atya szervezésében, amikor lehetőség nyílt arra, hogy éjszaka tegyük meg a Nyergesújfalu és Péliföldszentkereszt közötti távolságot. Közel hetven lelkes „zarándok” indult este hét órakor az iskolától, akik között voltak egészen fiatalok, de családok és kitaró idősök is. Utunkat közös imával kezdtük, hiszen ezt a programot Szalézi Szent Ferenc tiszteletére rendezzük meg minden év januárjában. Utunk Mogyorósbánya felé vezetett, ahol a templom előtt ismét együtt imádkoztunk. Claudius atya utalt a szalézi rend névadó szentjére, valamint annak alapítójára, Don Boscóra, akinek születése kétszázadik évfordulóját ünnepeljük idén. Két és fél óra alatt jutottunk el a „magyar szalézi bölcsőbe”, Péliföldszentkeresztre,

ahol vacsorával, forró teával vártak és éjszakai szállást is kaptunk.

Másnap a középiskola támogatásának köszönhetően finom reggelivel kínáltak bennünket, majd mindannyian részt vettünk a vasárnapi szentmisén, ami méltó zárása volt zarándokutunknak.

Kurdi Kata

Bicentenáriumi évkezdő koncert – A Szalézi-Irinyi Középiskola Nyergesújfalu Don Bosco születésének kétszázadik évfordulója jegyében bicentenáriumi évkezdő koncertre hívta meg január 23-án az iskola diákjait, a szülőket, a plébánia közösségét és a város lakosságát. Január 23-án, 18 órai kezdettel a Szent Mihály templomban a bicentenáriumi jegyében elhangzó koncert előadói Nagy Enikő (brácsa) és Varga Petra (orgona) művészek. A műsorban Bach, Hummel, Gruber és Schubert művei csendültek fel. Azt gondolhatnánk, nagy merészség ez, hiszen nem szokványos program, a mai diákok nem a komolyzenén szocializá-

lódtak, s csak zeneértő, vajt fülű felnőttek kiváltsága a komolyzenei koncert. De a Don Boscó-i gondolatot ilyen rendhagyóan tolmácsolva kívántunk mindenki felé, minden formában nyitni a szent születésének bicentenáriumi évében.

BALASSAGYARMAT

„A Te lelked is lehet jó posztó!” – Ezzel a mottóval nyitotta meg kapuit november 29-én reggel a balassagyarmati Don Bosco Oratórium, melyre majdnem ötvenen gyűltünk össze. A napot játékkal, énekkel, és új plébánosunk, Csiba Tibor atya gondolataival kezdtük, aki ebben az adventi időszakban arra buzdított minket, hogy vegyük észre, hogy miben vagyunk jók, és próbáljuk meg azt a legjobb módon kamatoztatni. Az animátorok akadályversenyyel és kézműves foglalkozásokkal várták az érkezőket. De nem ám akármilyen nap volt ez, hiszen elérkezett advent első vasárnapja. Maga az advent egyfajta várakozás, készülődés a karácsonyra, azaz Jézus születésére. Ilyenkor minden gyerek és felnőtt próbál jót tenni, próbál jobban odafigyelni a másokra, sokkal több szeretet adni. Nem véletlenül lett ez a mottója a játéknak. Don Bosco rengeteg mesterséghez értett: volt cukrász, kőműves, cipész, lakatos, könyvkötő, nyomdász, még szabó is. A fiatalok kipróbálhatták az összes mesterséget. Javítottak, építettek, de vajon a lelküket hogyan tudják „karban tartani”? Ez a vára-

Balassagyarmat – Játéknapi oratórium

kozási időszak pont jó erre, hogy az apróbb hibákat kijavítsák életükben, és csupa jó dolgot tegyenek ezután.

A játéknapp folyamán megtapasztaltuk a várakozás földi vonatkozásait. Vártuk, hogy minél előbb megsüljenek a mézeskalács figurák, minél előbb lehessen díszíteni, majd pedig megenni őket. Aki pedig nem csinált se anygalkát, se mézeskalácsot, az elkészíthetett egy adventi koszorút, focihatott kint az udvaron, vagy pedig a nagyteremben bansolhatott. Reméljük, hogy a nap végére sok jó emlékekkel és élményekkel gazdagodtak a fiatalok, és azt is, hogy legközelebb is legalább ennyire jól fog sikerülni a játéknapp.

Pribeli Dorina

NAGYKÖRŰ

Lelkinap a Petrovayban – 2014. december 12-én Kazincbarcikáról, a szaléziaktól érkeztek hozzánk vendégek: iskolánk volt diákja, Márkus Zoltán atya, a vietnami származású Hung Domonkos atya és Kővári László a Don Bosco iskola igazgatója. A szentmisén koncelebrált Galsi János plébános atya is.

Úgynevezett „magyarázós” mise volt, azaz tudatosította bennünk Zoli atya, mit miért teszünk, mondunk. Ezt követően reggeliztek a gyerekek, majd a felsősök két teremben beszélgettek és énekeltek vendégeinkkel. Nagy örömmel fogadták a vietnami nyelvű énekeket is. Ezalatt az alsósok négy feladatot oldottak meg. Egy karácsonyi totót, memória kártyát és karácsonyi díszeket készítettek, valamint ügyességi próbaként célba dobtak.

A plébános az énekerembe várta őket, ahol liturgikus ruhákkal, eszközökkel ismerkedhettek és énekelhettek. A gyerekek élvezték a nap minden percét, örömmel és lelkesen vettek részt a

Óbuda – Advent a Szent Péter és Pál Szalézi Óvodában

feladatokban. Ebéd után a nap az alsósoknak mesével, a felsősöknek pedig vietnami beszámolóval folytatódott. Olyan lelkesen énekeltek, hogy alig bírták abbahagyni. Jó volt látni a sokszor lázadó és elégedetlenkedő kiskamaszok arcát, ahogyan belefeledkeztek az éneklésbe. A nap végén még egyszer összegyűltünk elköszönni egymástól. Remélhetőleg a búcsú csak rövid időre szól. Várjuk vissza őket!

www.eger.egyhazmegye.hu/
Zsigmond Marianna

ÓBUDA

Advent az óvodában – Az ünnepeink között az advent a legváltozatosabb, legszínesebb készülődés számunkra. A mé-

zeskalács sütés, valamint az ajándék készítés mellett fontosnak tartjuk, hogy lélekben is felkészüljünk a gyerekekkel az ünnepre. Arra törekszünk, hogy a családban megélt szeretetet itt, az óvodai közösségben is átéljék, gyakorolják gyermekeink. Az adventi várakozásban minden gyermek a saját anygalkájának ruháját díszítheti jó cselekedetért kapott csillagokkal, ami lehet a segítség a másinak az öltözködésben, egy játék átadása, a szomorkodó vigasztalása, lemondás egy jó falatról, segítség a felnőtteknek, jó kívánság a másoknak. Így, mire elérkezik az ünnep, az angyalok ruhái nem maradnak díszítés nélkül.

Hétről hétre vártuk a közös gyertyagyújtások élményét, ebben segítségükre volt Robert atya, aki megáldotta az adventi koszorút és mesélt a gyertyák jelentéséről. A csoportokban kihelyezett adventi naptárak egy-egy apró meglepetést rejtettek az ovisok számára. Ez lehetett adventi üzenet, egy adventtel kapcsolatos kép, vagy egy bibliai idézet, amiről beszélgettek a gyerekek az óvó nénivel.

A nagycsoportos gyermekek már évek óta pásztorjátékkal ajándékozzák meg az otthonban élő idős embereket. Ez idén kétszer is megvalósult. A tavalyi jól sikerült szereplés eredménye, hogy a közelünkben lévő másik nyugdíjas háztól is felkérést kaptunk, hogy előadjuk a betlehemest. Mivel idén két nagycsoportunk van, így örömmel elfogadtuk a meghívást. Nagy szeretettel készültek a gyerekek, tanulták a szöveget, az énekeket, az angyalok táncát. Az óvó nénik, dajka nénik a jelmezeket, fejdíszeket készítették, mindenki serénykedett és ezt örömmel tettük, mert tudtuk, hogy ajándék

Nagykörű – Lelkinap a szaléziakkal a Petrovay György Katolikus Általános Iskolában

META-Don Bosco – Adománygyűjtés a kazincbarcikai családoknak

lesz másoknak. Az utolsó próbára a szülők is eljöhetnek megnézni gyermekeiket. A sikeres szereplés után süteménnyel, üdítővel és meglepetés csokival ajándékoztak meg minket a hálás otthonlakók. Várakoztunk az Úr eljövetelére, és közben türelemre is neveltünk. Az összetartozás érzését és az egymásra figyelést is erősítettük az örömteli várakozás által, melynek jutalmaként karácsonykor eljött az Úr, akire vártunk.

Udvardyné Balla Márta

ÚJBUDA

Adománygyűjtés a Metában – A tavalyi tanévhez hasonlóan, novemberben idén is adománygyűjtő akcióba kezdtek a budapesti Meta-Don Bosco Szakiskolában azzal a céllal, hogy minél több nehéz sorsú családnak legyen ünnepi asztala. Az adományokat Kazincbarcikára szánták. Amikor meghirdették az akciót, nem is gondolták, hogy ilyen sokan és ennyi mindennel támogatják majd ezt a kezdeményezést. Nem csak a nappali tagozatosok, hanem az esti tagozatos hallgatók is bekapcsolódtak az akcióba, voltak osztályok, akik közösen adták le adományaikat. December első hetében még lehetett hozni a tartós élelmiszereket, mert december 3. helyett 6-ig meghosszabbították a gyűjtést, végül december 6-án, a tanítás előtt egy kis adventi műsor keretében Somogyi Zsuzsanna igazgató asszony és Quadros Lytton szalézi atya megköszönték a diákoknak a segítséget, támogatást. Az adománygyűjtés befejeztével nagyon jóleső érzés volt látni, hogy milyen sok doboz (több, mint 60!) telt meg élelmiszerekkel, amelyet a 13. és a 14. évfolyamos osztályok segítettek

összecsomagolni. December 11-én pedig Salagala Rajesh atya és Kirner Gábor testvér két mikrobusszal szállította el az adományokat Kazincbarcikára. A metás fiatalok azt kívánták, hogy legyen a barcikai családoknak is ünnepi asztaluk karácsonykor, és tettek is érte. Most már lesz!

Rajesh atya és Gábor testvér késő éjszaka értek Kazincbarcikára, ezért csak másnap délelőtt pakoltak ki. Most már a szalézi szerzeteseken volt a sor, hogy a családokhoz időben eljussanak a szeretet és gondoskodás által a Metában összegyűjtött élelmiszercsomagok!

SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola „Adni jó!”- A „Margit mama műhely” dekorátorai az óbudai szalézi óvoda részére készítettek különböző készségfejlesztő játékokat, melyeket december 18-án a diákokkal közösen adtunk át az ovisoknak. Élmény volt látni a sok kicsi örömet, amint kibontották a csomagot. A pedagógia és családsegítő osztály a kazincbarcikai szakiskola diákjainak és azok családjai számára készítettek karácsonyi ajándékokat. Ennek a csoportnak az ajándékaihoz kapcsolódtak iskolánk dolgozói, akik szintén készítettek és küldtek ajándékokat (ruhaneműt, játékot, édességeket) a kazincbarcikai diákok és családok karácsonyfája alá.

Educatio kiállítás 2015 – Január 22. és 24. között rendezték meg tizenötödik alkalommal az Educatio Kiállítást, amelyen minden évben részt vesz iskolánk is. Standunkat a dekorátor szakos tanulók tervezték meg és építették fel a művész szaktanárok segítségével. A kreatív

munka meghozta gyümölcsét, hiszen a látvány rengeteg látogatót csalogatott pavilonunkhoz. Lelkes diákjaink mindhárom napon segítettek az iskola dolgozóit szórólapozással, tájékoztatással. Idén is különböző akciókkal készültünk, mint például helyszíni portrérajzolás grafikus tanulóinkkal, próbababa öltöztetés a dekorátorokkal és egy interaktív rajzfalal, melyre bárki felrajzolhatta gondolatait. Sokan megcsodálták, többen felismerték a hatalmas szalézi logót, amely köré terveztük az egész standot. Az elmúlt évben már többen jelentkeztek szalézi iskolából intézményünkbe, és sok szülővel beszélgetve tapasztaljuk azt is, hogy tudatosan választanak, illetve ajánlanak szalézi oktatási intézményt gyermekeiknek. Bízunk abban, hogy az EDUCATIO-n történő bemutatkozás is segíti a továbbtanulni vágyó fiatalokat és szülőket

SZÁMALK-Szalézi – Ajándékok az ovisoknak

Educatio kiállítás – a SZÁMALK-Szalézi Szakközépiskola standja

Kazincbarcika – Kollégiumi karácsonyi ünnepség

a választásban, és szeptembertől sok első diákot köszönhetünk intézményünk tanulójaként.

Jámbor Melinda Kinga

KAZINCBARCIKA

Karácsonyi ünnepség a Don Bosco kollégiumban

– Hagyományosan a kazincbarcikai Don Bosco Kollégiumban is tartunk karácsonyi ünnepséget. A felkészülés során mindenki olyan feladatot kap, amiben jó. Kiemelnék a műsorból egy kollégistát, Molnár Istvánt, vagy ahogyan mi ismerjük, „Nyiknyik”-et. Ő nem egy hétköznapi diák, aki csak tanul és csak az iskolai kötelezettségeknek tesz eleget, annak ellenére is vidám tud maradni, ha bántják vagy sértegetik. Nem egy rendkívül művelt, tanult gyerek, viszont boldog ember tele szeretettel és örömmel, aki tud örülni az életének. A próbák után leültem vele beszélgetni. Megkérdeztem tőle, szerint mi egy ünnepség lényege? Örömmel válaszolt: „Szerintem egy ünnepség lényege az, hogy boldogok és vidámak legyünk...” Nagyon örültem, mert több mindenre is ráébredt. Például arra, hogy annak ellenére is boldogok lehetünk, ha nem sikerül valami.

Az ünnepséget szentmisével kezdtük, amit Ábrahám Béla tartományfőnök atya mutatott be. A mise mottója az volt, hogy ne bánatosan várjuk a Kisdéd születését, hanem vidáman. A mise után kezdődött a műsor, amit mi, kollégisták adtunk. Volt komolyabb része és volt humoros, vidám része is. Mindenki a legjobbat hozta ki magából, és a nevelőkből, tanárokból álló közönségnek nagyon tetszett az eredeti műsor. Ilyen volt például, amikor a kollégisták ékes német majd vietnámi nyelven énekelték el a „Csendes

éj”-t, vagy amikor Nyiknyik bravúros táncával elkápráztatta a nézősereget.

Az est folyamán karácsonyi ajándékokkal leptek meg bennünket. A műsor után volt egy nagyon finom, hangulatos vacsora, és utána jött a karácsonyi buli, amivel a napunkat zártuk. Hálaság voltunk Domonkos atyának, akinek a szervezés oroszlánrészét köszönhetjük, de mindazoknak, akik valamilyen formában hozzájárultak ennek a szép ünnepnek a pompás hangulatához.

Glonczy Gergő

Játékdélután Don Bosco évében a Don Bosco Iskolában

– Játékdélután rendeztünk a Don Bosco Iskolában 2015. január 24-én a szalézi gimnazistáknak, don boscosoknak és máshonnan is jöttek a 13-17 éves korosztályból. Mintegy 40 fiatal volt jelen, nem számolva a felnőtteket és a szaléziakat. Szalézi Szent Ferenc

és Don Bosco jellegzetes tulajdonságának ismertetése után imádkoztunk, énekeltünk, majd a szalézi munkatársak uzsonnával lepték meg a fiatalokat az ebédlőben. Ezek után következett a fergeteges ismerkedő játéksorozat Kirner Gábor testvér, Báder Helga és Mészáros Bianka animátorok vezetésével. Gábor testvér videós kvízt rendezett, amire érdeklődéssel tippeltek a versenyzők. Majd a pontösszesítés alatt néhány szót szolt minden jelenlévő szalézi: Rajesh atya, Gábor atya, Zoli atya tréfálkozott, Domonkos atya pedig énekkel lepté meg a fiatalokat, és Laci bá is köszöntötte a résztvevőket. Noha a rendezvény befejezését este 6-ra hirdettük, még 7 óra tájban is voltak, akik ott játszadoztak a 8-as csocsóval, pingpongoltak vagy egyéb vidám ténykedéssel foglalták le magukat.

P. Andrásfaly János SDB

Játékdélután a Don Boscóban

Adventi út Istenhez QR-kóddal

– Az idei advent első napján a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium első emeleti aulájában elhelyezett adventi kalendáriumot egy különleges jel ékesítette, amely nem volt más, mint egy QR-kód. Ha a kódot okostelefonnal lefényképeztük és a

Kazincbarcika – QR-kóddal készültek karácsonyra

megfelelő applikációval megnyitottuk, **virtuális ajándékra** lelhettünk. Általában minden okostelefon tartalmazza az ehhez szükséges applikációt. A kód beolvasásánál csak arra kell ügyelnünk, hogy a telefonkészülék kijelzőjén élesen legyen látható a QR-kód.

A QR-kód egy speciális internetes üzenethordozó. A beolvasás után megjelenő weboldalon elolvashattuk az adventi készülődéshez útmutatásként szolgáló aznapi evangéliumot, egy hozzá kapcsolódó gondolatot, egy rövid imát, egy napi feladatot és egy rövid videót nézhettünk meg. A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium diákjai és dolgozói mindennap újabb kódot találhattak az adventi naptárban. Kívánjuk, hogy vezesse őket Istenhez!

Szücs-Gömöri Viktória

Kazincbarcika – Don Bosco színdarab a Szalézi Show-ban

Lélekben erősödve... – Amikor meggyújtottuk az első adventi gyertyát, még nem láttuk, hogy mit hoznak az elkövetkező hetek. A teendők sorra érkeztek egyik a másik után. Segítséget kértek a Vakok és Gyengénlátók Egyesületétől, s diákjaink készségesen kísérték el a rászorulókat a miskolci egészségnapra, hogy megkönnyítsék számukra az eljutást a vizsgálatokra. A velük való találkozás adta az ötletet, hogy miért ne készíthetnénk számukra egy hangoskönyvet ajándékba. A kezdeményezést iskolánk igazgatója karolta fel, kiválasztva Máray Sándor „Négy évszak” c. művét, amelyet a Számalk-Szalézi Szakközépiskolától kaptunk ajándékba Pál Zsuzsanna művésztanár nagyszerű fotómontázsaival. Tizenkét kolléga és Vítális Gábor vikárius atya ült a diktafon elé egymást váltva, kicsit feszülten, de inkább meghatva a feladattól. Közben gyűltek a rászorulóknak szánt adományok, mindig akadtak önkéntesek

a diákok között, akik szabadidejüket a ruhák válogatására és csomagolására áldozták, vagy szeretetsomagokat készítettek a felajánlott tartós élelmiszerekből. Jó volt látni, ahogy a szalézis diákok segítettek a Máltai szeretetszolgálat adománygyűjtését, vagy indultak el Kuriatyánba az intézetben lakó gyerekekhez, énekeltek az idősek otthonában megható perceket okozva. Mintha nem is négy gyertyagyújtásnyi idő lenne mindez, anynyi szeretet fért bele. Gábor testvér segítségével útjukra indíthattuk az utolsó csomagokat is a rászorulóknak és elkészült a tantestület lelkes közreműködésével a pástorjáték, amivel együtt köszönhattük a kis Jézus születését:

Polonkainé Baksy Katalin

Szalézi Szent Ferenc Iskolanap – 2015. január 21-én Szalézi Szent Ferenc

Iskolanapot tartottunk a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban. A tanítás nélküli munkanapunk ünnepi szentmisével kezdődött, amelyet Ábrahám Béla tartományfőnök atya celebrált a Szent Család Plébániatemplomban. Prédikációjában iskolánk névadójáról beszélt, valamint arról, hogyan kell törekednünk rá, hogy egyre inkább megfeleljünk egymásnak, hogy mindannyian kölcsönösen felelősek vagyunk a köztünk épülő személyes kapcsolatainkért. Szalézi Szent Ferencet e szempontból is példaként állította elének. A szentmisét követően az Egressy Béni Művelődési Központban került sor a 2015. évi Szalézi Show bemutatására, amelynek első ünnepi műsorát diákszínpadunk előadása jelentette. Kistőrő Adrienn, iskolánk magyartanára írt egy színdarabot „Don Bosco egy napja” címmel. A Show nyitóelőadását követően diákjaink még 13 műsorszámban mutatták meg sokszínű tehetségüket, majd az esti órákban a szülői közönség előtt is megismélték produkciójukat. Az est lezárásaként a zsűri úgy döntött, hogy a versenyszámok közül az akrobatikus tornász ugrócsoport, Kovács Kristóf 8. osztályos versmondó és a 10. hatosztályos évfolyam színpadi produkcióját díjazza. A közönség szavazásának eredményeként a közönségdíjat a fiúk nagyszerű rockzenekara kapta.

Pécs – Pástorjáték a Néri Szent Fülöp iskolában

PÉCS

Kitartás – Változatlanul, kitartóan szelídítgetjük és tanítani igyekszünk a Néri Szent Fülöp iskola alsó tagozatos diákjait. December 19-én „iskola-mise” volt, ami azt jelenti, hogy nem a gyerekek jönnek a gyárvárosi templomba misére, hanem az atya jön az iskolába, ahol az

iskola „aulájában” (ez egy szélesebb folyosó, erre az alkalomra szépen kidíszítva, felállítva benne egy betlehem) mutatta be a szentmisét, amelyen gyerekeink a szentbeszéd helyett előadták a betlehemes játékot, melynek betanításában mi is részt vettünk.

December 21-én étel és ruha osztás volt a rászorulóknak a gyárvárosi plébánián, ide is kérték segítségünket, de a munka oroszlánrészét az Egyházmegyei Karitászmunkatársai végezték.

Don Bosco égi születésnapját január 31-én Budapesten fogjuk megünnepelni a Szalézi Családdal, remélve, hogy erő merítünk az együttlétből a további munkához.

Mezey Klára

PESTHIDEGKÚT

Karácsonyozás az oratóriumban – December 20-án a megszokottnál még vidámabb hangulatban telt a délután az oratóriumban. Ez volt ugyanis a karácsony előtti utolsó alkalom, amikor együtt játszhattunk a gyerekekkel.

Az oratóriumba érve mindenki szabadon játszhatott bármit, amit szeret. Amikor már nagyjából mindenki megérkezett, együtt, közösen táncoltunk páros táncot és bansokat. Ezt követően egy szalézi jelölt kötött le minket izgalmas bűvészmutatványaival. Kicsik és nagyok egy-

Pesthidegkút – Karácsonyozás

Pesthidegkút – Oratóriumi előszilveszter

Horvátnádálja – Boldog Sándor István emlékkereszt

aránt nagy figyelemmel követték a műsort, és nagy lelkesedéssel kapcsolódtak be kártyaválasztással, varázsigével.

Az izgalmas produkciót rövid étkezés követte, majd csapatokba osztva activityztünk. Ebben az volt az érdekes, hogy a kitalálandó szavak a karácsonnyal voltak kapcsolatosak. A játékot komolyabb program követte. Felmentünk együtt az oratórium gyönyörűen felújított kápolnájába, ahol (mint minden oratórium alkalmával) a vasárnapi evangéliumról beszélgettünk. Ez után mindenki, aki valamilyen jócselekedetet tett azon az adventi héten, egy kis papír szívecskét tehetett az oltár előtt álló kosárba, Jézusnak felajánlva tettét. A közös imádság után még hátra volt egy közös program, amit a kisebbek különösen is élveztek. Értékes játékokat vagy csokoládét nyerhettek az izgalmas tombolában résztvevők, attól függően, hogy ki mennyi idő után gyűjtötte össze a kellő pontot. Remélem, ez a közösen együtt töltött délutánunk mindenkinek egy jó élményt adott, és még sokszor találkozunk az oratóriumban az ehhez hasonló programokon.

Oratóriumi előszilveszter – December 29-én este egy nagy bulival búcsúztunk a 2014-es évtől. Este hatra érkeztek azok, akik az általános iskola negyedik osztályát már elvégezték. Mintegy negyven gyerek volt. A sok közös tánc, a közös bansok, játékok és a süтик, nagyon jó hangulatot adtak az egész estének. Különösen élveztük a seprútáncot, székfoglalást, a mindig félbehajtott újságpapíron való táncolást, stb... Nagyon gyorsan elröpült ez a 4 óra együttlét, de azt gondolom, hogy mindannyian nagyon jól éreztük magunkat, ahányan csak ott voltunk. Este fél 11-kor búcsúztunk el egymástól imával és boldog új esztendő kívánva... De itt még nem ért véget. 11-

re jöttek animátorok Nyergesújfaluról és néhányan Óbudáról, akikkel folytattuk a közös előszilveszterezést. Mindenki remekül érezte magát, főleg akkor, amikor a paraszt activityben a feketefenyőt, hóesést, kocsonyát, véres hurkát, gázkazánt, stb... próbáltuk arc mimikáival elmutogatni egymásnak. A közös együttlétünknek hajnali fél ötkor vetettünk véget, amikor hazaindultak a nyergesiek.

Hidegkúton ez volt a második előszilveszter, idén decemberben is mindenkit szeretettel várunk a harmadikra, hogy az év utolsó napjaiban egy egész estét tölthessünk VELED, felejthetetlen élményekkel!!!

Tóth Domonkos

HORVÁTNÁDALJA

Emlékkereszt Boldog Sándor Istvánnak – A horvátnádáljai templomkertben áll Boldog Sándor István emlékműve, az emlékkereszt, amelyen a Boldog vértanú alakja és az alatta levő felirat kerámiából készült. Az emlékművet szentmise keretében áldotta meg november 16-án Csány Péter atya, a szombathelyi Szent Kvirin plébánia plébánosa. A szalézi atya szentbeszédében ismertette a 100 éve született szerzetes életútját, példás nevelő munkáját és vértanúságát. Örömet fejezte ki, hogy Horvátnádálján is ismerik és ápolják Boldog Sándor István emlékét.

A megáldás előtt Gyürki László ny. plébános elmondta, hogy a munkás ifjak példaképének és pártfogójának emlékkeresztjét Bódi Mária Magdolna vértanú munkaslány emlékművével szemközt állították fel. Sándor István személye legyen világító példa a hivatás vállalására, a becsületes munkavégzésre és a hűséges kitartásra Krisztus és az emberek szeretetében!

www.martinus.hu/dr. Gyürki László

A keresztelőkút

Már csak egy nyomorult maradvány vagyok, egy félköríves kő a Szent András templom sarkában, Castelnuovóban. Csaknem százötven éve csak egy kis port őrzők, és csupán néhány pók jön hozzám, ha a templomot takarító hölgyek megzavarják őket.

Csak a falra felhelyezett nagy tábla emlékeztet az egyik legjobb napra az én hosszú keresztelőkút életemben.

Az én kő emlékezetemben még mindig mindannyian jelen vannak: ők az én kincseim, a boldog emlékek. A por és pókháló nem tudott kitörölni egyet sem. Másoknak egy kis segítség kell, hogy emlékezzenek rájuk, ezért a nevük fel van írva egy táblára a falon.

Különösen egyet nem lehet elfelejteni. Azért sem, mert mindig jönnek az emberek hozzám, mondván: „Itt van! Itt keresztelték meg!” A tanárok és oktatók szándékosan vezetik a gyermekeket hozzám, és elmondják a történetet arról a gyermekről, akit itt keresztelték meg, a vízzel, amelyet én őriztem.

Az a bizonyos 1815-ös év összességében egy egészen jó év volt. A templom néhány értékes tárggyal lett gazdagabb, néhány harang ismét kongatni kezdett. Azokban az években szinte mindegyiket beolvasztották, hogy ágyúkat öntsenek belőlük. De az áldott 1815 békét és nyugalmat hozott Európában. Napóleon vereséget szenvedett, és egész hátralévő életét száműzetésben töltötte az óceán közepén, Szent Ilona szigetén. Ez volt a „Madonna augusztusa”, mert a pápa nemrég létrehozott egy szép ünnepet, Szűz Mária, a Keresztények Segítségére ünnepét. Augusztus 17-én a Szent András templom árnyékában egy szép kis család sietett hozzám. Az apa egy szép arcú, intelligens és erős akaratú ember, napbarnított, erős keze a szabadban dolgozó földművesről árulkodott. Egy tizenkét éves forma fiú támaszkodott rá, ő egy kicsit mogorva volt és kényelmetlenül érezte magát. Az anya szép és szenvedélyes, erős testalkatú, finoman magához szorította az újszülöttest, aki gurgulázó hangokat hallatott. A szoknyájába egy nagyon félénk, két éves kisfiú kapaszkodott. A nagyszülőkkel és rokonokkal együtt sem voltak sokan körülöttem.

A szertartás egyszerű volt. Minden latinul ment, mint ahogy szokás volt akkor. De az én kő szívem továbbra is kitörölhetetlenül őrzi ezt a nevet: Giovanni! Nem tudom, hogyan, de volt egy előérzetem. Most azt mondják, hogy a kis Giovanni-ból nagy ember lett, nagyobb, mint Napóleon.

Azt mondhatnám: én tudtam!

A történet

Don Bosco Castelnuovo d'Asti mellet egy tanyán született 1815. augusztus 16-án, és másnap, 17-én Don Giuseppe Festa ünnepélyesen megkeresztelte a Szent András plébániatemplomban. Keresztapja Melchiorre Occhiena, keresztanyja Maddalena Bosco, Secondo Bosco özvegye volt, és a keresztességben a Giovanni Melchiorre nevet kapta.

A történet

Don Bosco Castelnuovo d'Asti mellet egy tanyán született 1815. augusztus 16-án, és másnap, 17-én Don Giuseppe Festa ünnepélyesen megkeresztelte a Szent András plébániatemplomban. Keresztapja Melchiorre Occhiena, keresztanyja Maddalena Bosco, Secondo Bosco özvegye volt, és a keresztességben a Giovanni Melchiorre nevet kapta.

“Látni akarjuk Jézust!”

1%

Adószámunk:
19673752 - 1 - 41

**BOSCO SZENT JÁNOS
IFJÚSÁGI NEVELÉSI ÉS OKTATÁSI
ALAPÍTVÁNY**

Címünk: 1032 Budapest, Bécsi út 175-177.

Bankszámlaszámunk:

11991102-02116754-00000000

Tegyen valami jót a fiatalokért
támogatva a szaléziak munkáját:
ajánlja fel adója 1%-át a Bosco Szent János Ifjúsági, Nevelési és Oktatási Alapítványnak!

Boldog Sándor István emlékhónap

**a Ferencvárosban
2015. február**

Programok:

Február 6. (péntek) 17.00
„Miért kell ezeket a vezetőket őrzeni...?” c. tárlat megnyitója
Az Imre utcából elhurcolt szalézi szerzetes, hazánk boldoggá avatott vértanúja emlékére

Február 20. (péntek) 17.00
Isten szolgája, Sándor István c. kisjátékfilm vetítése és beszélgetés
Dér András rendezővel a Hely szelleme sorozatban

Február 25. (szerda) 16.00
A kommunista diktatúra áldozatainak emléknapja
Beszélgetés Pokorni Jánossal, Boldog Sándor István egykori cellatársával, XII. rendű vádlottal és Hollai Ferencsel, volt KIOE-titkárral, a Ferencvárosi Életutak című irodalmi pályázat díjazottjával

Helyszín: Ferencvárosi Helytörténeti Gyűjtemény
(Bp. IX., Erkel u. 15.)

 **Bicentenáriumi tartományi
Don Bosco ünnep**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
 Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
 Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
 Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: A strenna poszttere

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.